

រឿងផ្កាស្រពោន

រឿងផ្កាស្រពោនវគ្គទី១

ដោយសព្វវេទនាធិប្បាយសេរីគីភីខា

រទេះភ្លើងបោលលឿនដូចព្យុះកាត់ព្រៃខ្ពង់ និងព្រិចរត់ឆ្លងអូរ ហើយជ្រែកពុះជើងភ្នំ
ដោយបញ្ចេញសន្លឹកខ្ញុំរំពងធ្វើឲ្យរញ្ជួយផែនពសុធា។

បន្តិចក្រោយមកយាននោះក៏បើកផុតជួរភ្នំ និងព្រៃស្ងាត់អស់
ហើយប្រសិនបើជាគេអើតតាមបង្អួចនៃទូណាមួយទៅ
គេនឹងឃើញវាលស្រែដ៏មានភ្លឺខ្មៅប្រផេះ

ខ្វែងកាត់គ្នាជាក្រឡាចត្រង់ប្រកបដោយកិរិយាចេះរត់ថយក្រោយវិញ។

វាលស្រែ! វាលស្រែ! ពាសពេញតៗ ជាប់គ្នាដល់ជើងព្រៃដែលគេមើលទៅឃើញខៀវសន្លឹម។

នៅក្នុងវាលស្រែ សុទ្ធតែមានទឹកសស្ងាច

ពេញព្រៀបដែលខ្យល់រំហើយបោកបក់បណ្តាលឲ្យកើតជារលកពព្រំមកយោលដើមស្រូវខ្ចី
ពណ៌បៃតងស្រស់។

នៅក្នុងជំពូកគុម្ពស្រូវនោះ មានផ្កាត្រកូនពណ៌ស្វាយ ផ្កាក្រជីបពណ៌ក្រហមឆ្មៅ
ផ្កាអញ្ចាញពណ៌លឿងដូចមាសឆ្អិន លាយទុំគ្នាត្រង់នេះបន្តិច ត្រង់នោះបន្តិច។ បុប្ផាទាំងនេះ
ហាក់ដូចជាឧប្បត្តិកឡើង សម្រាប់ជាគ្រឿងលំអនៃសំពត់ព្រំពណ៌បៃតង
ដែលលាតសន្ធឹងក្រោមមេឃស្រកានាគ និងក្រោមរស្មីថ្លាត្រចះនៃព្រះសុរិយា។

នៅក្នុងទឹកថ្លាខ្យង កុកចុះរកស៊ីសព្រាតទាំងហ្វូងៗ និងមានគ្រួសារ ឬចង្កៀលខ្យង
ដើរតូចៗវា។ ឆ្ងាយពីទីនោះបន្តិចទៅហ្វូងប្ររីកហែលប្រដេញគ្នាតាមគុម្ពរស្មីវិជាតិ។ ពួកអ្នក
ស្ទូងដែលស្លៀកពាក់ខ្មៅ

ហើយប្រឡាក់ភក់ស្រមកបាននាំគ្នាងើបមើលខ្សែរទេះភ្លើងធ្វើភ្នែកស្លឹង។

ពួកសិស្សវិទ្យាល័យដែលត្រូវបានឈប់សម្រាកពីរខែ

បានស្រុះគ្នាធ្វើដំណើរត្រឡប់ចូលទៅក្រុងបាត់ដំបងវិញ ដោយអ៊ុកធីកះ ខ្លះផ្គុំគែន ខ្លះទះដៃ
ខ្លះទន្ទ្រាំក្តារបន្ទះ ហើយខ្លះច្រៀងទំនុកបារាំង

ដែលគេធ្លាប់ឮអ្នកលេងកុនឈ្មោះទីណូរូសស៊ីច្រៀង។ ក្មេងមួយនាក់ឈ្មោះបូណា
ចេះប្រសប់យ៉ាងចំឡែកខាងធ្វើត្រាប់សម្តី និងកិរិយានៃគ្រូអាចារ្យ

ស្មោះនៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

ដែលជាហេតុបណ្តាលឲ្យសំណើចផ្ទុះឡើងឮទ្រហឹងអឹងអាប៌។យុវជនខ្លះទៀតដែលមានឫក
ពាជាអ្នកសុភាពរម្យទម ឈរនៅមាត់បង្អួចមើលសត្វហើរមនុស្សខ្លះធ្វើការ និងទេសភាពនានា
ហើយមានទឹកមុខរីកថ្លាហាក់ដូចជាមានជួបនឹងមិត្រភក្តិ។

វ៉ាកងធំ! អ្នកទាំងឡាយគង់ជ្រាបស្រាប់ហើយ នូវកម្លាំងនៃសេចក្តីសប្បាយដែលពង្រីកទ្រូង
នៃយុវជនលាសាលារៀន នៅពេលដែលចំពើបលើ ឈប់ពីរខែ វ៉ាកងធំ! ឈប់ពីរខែ!

ពាក្យចម្លែកអស្ចារ្យដែលបើកទ្វារជើងមេឃធំ

ទូលាយទៅខាងមុខបាន។បក្សាដែលគេបង្ហាំងនៅក្នុងទ្រូង ហើយបើគេបើកទ្វារលែងទៅ
មានសេចក្តីត្រេកអរ

យ៉ាងណាមិញក្មេងសិស្សទាំងឡាយក៏សប្បាយយ៉ាងនោះដែលខ្លួនគេដូចជាស្រាលចង់រសា
ត់អណ្តែតទៅតាមអាកាស កិរិយាគេដូចជាមនុស្សស្រវឹង គឺស្រវឹងនឹងសេរីភាព! ឈប់ពីរខែ!

គេមិនដែលឃើញសប្បាយអ្វីបានយូរដល់ម៉្លេះទេ។គេរួចពីចំណងការរៀនសូត្រ

ដែលត្រូវបំពេញរាល់ថ្ងៃជាអចិន្ត្រៃយ៍។លាហើយសៀវភៅធំៗដ៏មានវិជ្ជាពិបាក ឡើងងងឹតមុខ!

លាហើយសម្លេងគ្រូអាចារ្យដែលបង្ខំតបង្ខំស្តីបន្ទោស

លាហើយគ្រែដំណេកដែលមានសង្កេតពាសពេញ!

លាហើយកន្លែងទទួលភោជនាហារដែលធំក្លិនឆ្អាបៗជាប់នឹងច្រមុះ!

លាហើយពួកម៉ាកដែលធ្លាប់ស្រឡាញ់គ្នា ដែលខំប្រកួតប្រណាំងគ្នា...លាហើយ! លាហើយ!

លាហើយ! គេនឹងទៅជួបជុំឪពុកម្តាយ

បងប្អូនញាតិសន្តាន។គេនឹងបានដេកអស់ពេលតាមចំណង់ បរិភោគតាមឃ្លាន

ដើរលេងតាមកំសាន្ត។ឈប់ពីរខែ ជយោ!

ក្នុងចំណោមជនដែលកំពុងត្រេកត្រអាលយ៉ាងនេះ!

អ្នកទាំងឡាយគ្មាននឹកនាថានឹងមាននរណាធ្វើមុខជូរ

កើតទុក្ខបានឡើយ។តែបើសម្លឹងគយគន់ឲ្យហ្មត់ចត់ទៅ

ក៏នឹងឃើញកុមារម្នាក់ដែលមានរូបរាងដូចជាចៅចិន មានអាយុប្រហែល១៨ឆ្នាំ មុខរាហ៍

សម្បុរជ្រះ ទឹកមុខស្ងប់ស្រពោននៅក្នុងយានតែម្នាក់ឯង។ឯសក់សំពោង

ដែលអណ្តែតសំផុរទៅដោយល្បឿនខ្យល់ និងខោអាវសៗ កាត់តាមនិយមអឺរ៉ុប

ដែលមានប្រឡាក់ពាសពេញ សម្តែងឲ្យឃើញថា អ្នកកម្លោះមានទុក្ខជាទម្ងន់។

ស្ថានីយអូរស្រឡៅ! ក្មេងនោះក្រោកឈរឡើង

ហើយអើតតាមបង្អួចមើលទៅខាងកើត។ក្នុងគ្រានោះ

ស្មោះនៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

អារម្មណ៍ផ្សេងៗក៏ស្ទុះមកបបោសអង្គុលព្រលឹងនាយកម្លោះ
មានសភាពដូចជាវាយោរហៀកៗដែលតែងរំហើយរាត្រីនៃរដូវក្ដៅ។ ឱវាលស្រែនេះ!
ជួរដងអូរនេះ! ឱ! ត្រដោកហ្វូងគោក្របីដែលស៊ីស្មៅព្រាតនោះ! ខ្លួនបានធ្លាប់ស្គាល់ ធ្លាប់ប្រទះ
តែទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្លួនមិនចេះចិនឆ្អិនសោះ
នៅមានសេចក្ដីប្រតិព័ទ្ធដូចមិត្តសម្លាញ់ជានិច្ច។
កុមារគិតក្នុងចិត្តថា៖ ឱភូមិកំណើតអើយ! នៅកំបាំងតែដងអូរពីរសង្កាត់ប៉ុណ្ណោះ
ក៏នឹងដល់ហើយ! ។

រទេះភ្លើងបានចាប់បរទៅទៀត។ ពួកកូនសិស្សក៏នាំគ្នារៀបហើបរៀបអីវ៉ាន់
ព្រោះនៅតែ១៥គីឡូម៉ែត្រនឹងដល់ផ្ទះហើយ។ មានខ្លះដែលជាអ្នកផ្ចិតផ្ចង់ខាងរាងកាយបានចូល
ទៅក្នុងបន្ទប់ទឹកដើម្បីលាងមុខ សិតសក់ សម្រួលមួកលើក្បាល
ទាញខ្សែក្រវ៉ាត់ហើយដកវ៉ែនតាខ្មៅមកពាក់។

ប៊ុន-ធឿន គឺជានាមនៃកុមារដែលមានមុខក្រៀមក្រំ ដកសំបុត្ររទេះភ្លើងមកកាន់នៅដៃ
ហើយទាញវ៉ាលីស្បែកដែលសឹកដាច់ដោយដំណើរញយៗមកដាក់ខាងមុខខ្លួន។ នៅពេលដែល
បានជិតមកដល់ក្រុងជាទីស្នេហាបំផុត អ្នកដំណើរនេះក៏ហាក់ដូចជាឮសូររបេះដូងខ្លួន
យោលរឹតតែញឹកញាប់ឡើង។

ផុតដំណាក់អូរដំបងហើយ...ឆ្លងស្ពានដែក...ឈប់បន្តិចនៅជិតវត្តកណ្តឹង...ផ្លូវរទេះភ្លើងកោងរាង
ទៅខាងវាលស្រែ

ត្រើយខាងឆ្វេងនៃស្ទឹងសង្កែ។ គុកក៏ត្រដាងជញ្ជាំងប្រផេះ...ផ្ទះនិងរោងជំនាងផ្សេងៗ
នៃក្រុមរទេះល្បឿនយន្តថយ...ថយ ស្ថានីយ! មនុស្សខ្មៅមីរនៅចាំទៅនោះ
។ អ្នកដំណើរទាំងអស់គ្នាក្រោកស្រឡាយមើល។ ប្រាង្គស្រែក រថភ្លើងក៏ឈប់ទន្ទឹមនឹងស្ថានីយ៖
ខ្លះស្រែកហៅ ខ្លះសើច ខ្លះនិយាយកោកកាក
អ្នកដំណើរប្រជ្រៀតគ្នាដើម្បីចុះពីលើយានព្រោងព្រាត។

ប៊ុន-ធឿនទាញមួកមកពាក់ កញ្ចក់វ៉ាលីរបស់ខ្លួនមកកាន់ ចាប់ដៃពួកម៉ាកពីរបី នាក់
ហើយក៏ញែកពួកមនុស្សដើរតម្រង់ទៅអ្នកចាំទ្វារ។ ដល់ហើយក៏បង្ហាញសំបុត្រខ្លួនឲ្យគេកត់
សម្គាល់ រួចក៏ឡើងជិះក្នុងរ៉ឺម៉កមួយ ទើបនិយាយប្រាប់អ្នកដែលធាក់ថា៖ ជូនខ្ញុំទៅកំពង់ព្រះ។

ស្មោះនៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

ផ្ទាល់ពីក្រុងបាត់ដំបងទៅភូមិកំពង់ព្រះ

ជាផ្លូវអាណានិគមទី១(ផ្លូវជាតិលេខ៥)ដែលជាគមនាគមន៍ ឆ្ពោះទៅកាន់ក្រុងភ្នំពេញ
ផ្ទាល់នេះចាក់ជ័រស្អាតរាបធេង។

រ៉ឺម៉កដែលប៉ិន-

ជឿនជិះមិនយូរប៉ុន្មានក៏រត់ផុតគេហដ្ឋានអ្នកស្រុកក្រុងអស់។មាត់នេះមិនសូវស្ងាត់ទេ
គេតែងជួបនឹងរទេះគោ អ្នកថ្មើរជើង អ្នកជិះចក្រយានទៅមក តែដោយប៉ិន-

ជឿនធ្លាប់ឮសូរសម្រែករទេះភ្លើង ឮសម្លេងពូកម៉ាកពីមុនមកផ្ទាល់នេះ

ក៏ហាក់ដូចជាមានសភាពស្រងេះស្រងោច

រីឯរឹតតែធ្វើឲ្យអ្នកដំណើរយើងខ្លោចផ្សាក្នុងចិត្តពេកក្រៃ។ទុក្ខដែលក្រាបងំកាលដែលជិះរទេះ
ភ្លើង ឥឡូវក៏បែរទៅជាជោរជន់ដល់បំពង់ក។

ប៉ិន-ជឿនលូកយកសំបុត្រដែលនាងសោភ័ណជាប្អូនបង្កើត

បានផ្ញើទៅឲ្យនៅថ្ងៃមុនដែលខ្លួនចេញពីក្រុងភ្នំពេញមកមើលឡើងជាថ្មីម្តងទៀត។សារនោះ
មានសេចក្តីថា៖

អ្នកបង! ខ្ញុំមិនហ៊ានលាក់ មិនប្រាប់អ្នកបងពីរឿងយើងមានគ្រោះថ្នាក់ ទុក្ខភ័យយូរទៅទេ
ក្រែងបងនិន្ទាថាប្អូនធ្វេសប្រហែស។

បងគង់បានជ្រាបតាមសំបុត្រខ្ញុំពីថ្ងៃមុន។

មកស្រាប់ហើយថាលោកឪពុកយើងគាត់បានផ្ទុកនូវស្រូវនឹងទូកប៉ុកចាយមួយចំណុះ
មួយហ្នឹងថាង ដើម្បីនឹងនាំចុះទៅក្នុងក្រុងព្រៃនគរតាមផ្លូវទន្លេសាប។ខ្ញុំទើបដំណឹងច្បាស់ថា
ទូកស្រូវនោះ ឥឡូវត្រូវខ្យល់ព្យុះបោកលិចកណ្តាលទន្លេទៅហើយ គេគ្មានសង្ឃឹមថា
នឹងស្រង់យកស្រូវបានវិញខ្លះទេ។មុខតែខាតធំហើយគ្រានេះ។

ប៉ិន-ជឿនកាលបើនឹកឃើញសេចក្តីសំបុត្រនេះហើយ

ក៏សែនតក់ស្លុតក្នុងស្មារតី។សេចក្តីបំណងដែលខ្លួនបានគិតទុកទាំងអម្បាលម៉ាន

ក៏រលាយដូចជាអំបិលត្រូវទឹក។ឱអញអើយ! ម្ល៉េះសមនឹងត្រូវចាកចេញចោលវិទ្យាល័យ
ដើម្បីនឹងមកជួយកម្លាំងឪពុកម្តាយវិញ។

ឪពុកម្តាយប៉ិន-ជឿនដែលមានធនធានបន្តិចបន្តួច

បានខំត្រដេត្រដរប្រមូលប្រាក់យកទៅទិញស្រូវដាក់ទូកទៅលក់

ស្មោះនិងពន្លឺរបស់លោក នូហាច

ហើយថែមទាំងមានចងការប្រាក់គេខ្លះផង។បើប្រសិនជាគាត់លក់ទ្រព្យរបស់ ដីស្រែខ្លះទៅ ដើម្បីនឹងសងជំពាក់គេ ក៏មុខជាមិនសេសសល់ប៉ុន្មានឡើយ។

ឱគំនិតដែលតែងធ្វើឲ្យស្រមៃឃើញខ្លួនទៅរៀនប្រទេសក្រៅ ឲ្យបានជ្រៅជ្រះ ឱ! ពាក្យដែលសច្ចាថា ប្រុងនឹងចិញ្ចឹមគូសង្សារឲ្យបានសុខសាន្ត ឱឪពុកម្តាយអើយ ខ្ញុំសែនលំបាក!...

អន្លង់វិល ជ្រនីក ស្វាយកង់...រ៉ឺម៉ករត់កាត់ភូមិដែលរាយនៅតាមថ្នល់ ហើយដែលមាននាមជាប់ក្លិនដីក្រអូបឈូល។ប៊ុន-ធៀនមិនបានគយគន់មើលសោះទេ ព្រោះចិត្តនៅជំពាក់ខ្វល់តែនឹងសេចក្តីតោកឃ៉ាមមួយមុខប៉ុណ្ណោះ។ រឿងផ្កាស្រពោនវត្តទី២

ដោយសព្វវេទនាធិប្បាយសេរីគីភីខា

រាត្រីស្ងាត់។ពន្លឺអគ្គិសនីដែលបំភ្លឺផ្លូវធ្លា ចោលរន្ទះពណ៌មាសទៅក្នុងទឹកពណ៌ខ្មៅនៃស្ទឹងសង្កែ ដែលហូរត្រកូញខ្មាញ់។

ម៉ោង១០យប់ហើយ។នៅត្រើយខាងកើត ចង្រិតយំមួយៗ ហើយយូរៗម្តងមានរ៉ឺម៉ករត់រោធផ្លាស្ពានដែក ដឹកនាំអ្នកដែលត្រឡប់មកពីអាស្រ័យបបរសាមចូក នៅទីផ្សារវិលទៅកាន់ភូមិស្ថានវិញ។ នៅតាមមាត់កំពង់ដែលមានជួរដើមអំពិលធំៗត្រឈឹងត្រឈែជាលម្អ ពួកកេងកង្លោះតែងមកប្រជុំគ្នានៅអង្គុយលើរានតូចៗ ដើម្បីយករំហើយ ហើយនិយាយកំសាន្តរទូៗ។

នៅភូមិវត្តពោធិក្នុង ត្រង់កំពង់ចម្លងឆ្ពោះទៅសាលារៀន ក៏មានកូនរានមួយជ្រកក្រោមអំពិលផ្អែមមួយដើមដែរ។តែដោយភូមិនេះពុំមានកេងកង្លោះដូច ភូមិដទៃទៀត កូនរាននេះក៏នៅទំនេរ ឥតមាននរណាមកអ្វីអែឡើយ។

នៅយប់ដែលយើងដំណាលរឿងនេះ បើប្រសិនជាមានអ្នកដំណើរណាមួយមកឈប់អង្គុយលេងលើរានអំពិលផ្អែម គេនឹងឮសម្លេងនារីពីរោះក្រអៅអណ្តែតចេញមកល្វើយៗ ពីផ្ទះមួយដែលមានព្រឹក្សាដុះគ្របជុំវិញ។ឱសម្លេងអើយ

ដែលរសាត់មកតាមវាយោជាមួយនឹងពិដោរក្រអូបត្រជាក់នៃផ្កាម្លិះ និងកុលាប!
ឱសំឡេងអើយ ថ្លាដូចចរណៃគួរឲ្យពិសម័យដល់ម្ចាស់សម្លេងនោះពន់ប្រមាណ។
អ្នកដំណើរ កាលបើបានស្តាប់សម្លេងនេះហើយ ក៏មិនងាយនឹងដកខ្លួនចេញពីរាននោះរួចទេ
ព្រោះកម្រណាស់នឹងមានសំណាងបានស្តាប់សម្លេងដែលមានឱជារសយ៉ាងនេះឡើយ!

បើប្រសិនជាអ្នកដំណើរនោះឆ្ពោះរង់ក្តីមើលត្រង់ទៅខាងកើត
ក៏នឹងឃើញពន្លឺចង្អៀងចាំងចេញតាមប្រឡោះស្លឹករុក្ខជាតិ
ហើយនឹងឃើញមានផ្លូវមួយក្រាលឥដ្ឋ
នាំជំហានទៅដល់ជណ្តើរនៃគេហដ្ឋានមួយដែលសង់ជារោងដោយដំបូលប្រក់ក្បឿង
ជញ្ជាំងក្តារឥតលាបថ្នាំ ដែលប្រែសម្បុរទៅជាប្រផេះដោយត្រូវភ្លៀង
និងត្រូវពន្លឺថ្ងៃ។នៅយ៉ាងមុខដែលភ្ជាប់នឹងរានហាល មានសង់ហោណាំងមួយ
ប្រក់សង្កសីនឹងមានបន្ទះឈើជាចំរើងព័ទ្ធពីខាងមុខ។នៅទីនោះមានក្តារងឿងមួយធ្វើពីខ្លឹមក្រ
កោះខ្មៅរលើប។ អ្នកម្ចាស់ផ្ទះ មុននឹងបិទទ្វារដេក តែងមកសន្ធឹងយករំហើយនៅកន្លែងនេះ។
គេហដ្ឋានដ៏មានរបងស្តុកស្តម្ភ តែងស្ងាត់ជ្រងំដោយមានតែមនុស្សស្រីបីនាក់ស្ថិតនៅ។
យាយនួនមានអាយុ៥០ឆ្នាំប្លាយហើយ សក់ស្កូវមួយៗ ហើយកោរខ្លី
ដោយគាត់កាន់ឧបោសថមិនដែលខានឡើយ។ នេត្រគាត់ដែលមានពន្លឺថ្លាយង់
ហើយជ្រកនៅក្នុងរូងព្រមទាំងរង្វង់ថ្គាមមាំ យ៉ាងរឹងប៉ឹង សម្តែងឲ្យយល់ថា
ស្រ្តីនេះជាអ្នកចិត្តរឹងរូសមានណាស់។ បើគំនិតគាត់បែរទៅចាប់អ្វីហើយ
គ្មាននរណាងាយនឹងដកគំនិតនោះយកមកបានទេ។ តាំងតែប្តីគាត់ស្លាប់ចោលទៅកាលណា
គាត់លះបង់ជំនួញជួញប្រៃទាំងអស់។គាត់ខំតែការពារធនធានដែលមានទាំងប៉ុន្មាន
ទុកឲ្យកូនស្រីគាត់ដែលគាត់មានសេចក្តីប្រតិព័ទ្ធលើសលប់ជាងអ្វីៗទាំងអស់។

នាងវិធាវីជាបុត្រីយាយនួន។នាងចម្រើនវ័យបាន១៧ឆ្នាំហើយ។នាងមានរូបឆោមលោមពណ៌
ស្រស់ចំប្រប់ រាងរៀវទន់ភ្លន់ មុខមូលវែង ហើយទុកសក់ប្រះស្មាខ្មៅញាប់។នាងជាអ្នកសុភាព
ស្តាប់ដំបូន្មានម្តាយនាងជាដរាប។កាលដែលនៅពីតូច
នាងបានទៅរៀនអក្សរនៅសាលាវត្តពោធិវាល។គ្រូនាងតែងសរសើរពីប្រាជ្ញារបស់នាង។លុះ
នាងបានពេញជំទង់ហើយ ម្តាយនាងឲ្យឈប់រៀន។ដូច្នេះនាងក៏នៅកាន់កាប់ការតែក្នុងផ្ទះទៅ
តែបើមានពេលទំនេរនាងតែងទៅសិក្សារៀនភាសាសៀម និងរៀនបាក់ដុលជាមួយគ្រូស្រីម្នាក់
ដែលនៅជិតផ្ទះនាង។មិនប៉ុន្មានខែក្រោយមក

ស្មាដែននិពន្ធរបស់លោក នូហាច

នាងក៏ចេះមើលសៀវភៅរឿងសៀមបានៗឯបង្អួចផ្ទះ ស្រាមខ្មើយសោត
ក៏មានក្បាច់ភ្លឺលម្អឡើងដោយស្មាដែនាងក្នុងការអញ្ជូល។

អ្នកផ្ទះទីបីគឺយាយផៃៗគាត់បាននៅបម្រើគ្រួសារយាយនួននេះតាំងតែពីមុនសម័យដែលនាងវិ
ធាវីមកចាប់បដិសន្ធិ។ គាត់មានអាយុចាស់ជាងយាយនួនទៅទៀត ស្បែកគាត់ក៏សឹងស្លឹកជ្រៃ
សក់គាត់ក៏សឹងស្កូវស្ទើរគ្មានសល់មួយសរសៃទៅហើយ។ នាងវិធាវីតែងរាប់អានគាត់ដូចជាសា
ច់ញាតិពេញទីៗមួយទៀត យាយផៃគាត់ក៏មិនចង់ដើរទៅណាឡើយ
ព្រោះគាត់ធ្លាប់បីបមនាងវិធាវី ហើយធ្លាប់ស្រឡាញ់តាំងតែពីកូនង៉ាមក។ គាត់ហៅយុវតីនេះថា
នាងតូចៗដូច្នេះ។

នៅយប់ដែលយើងពណ៌នានេះ យាយនួនគាត់មានកង្វល់ក្នុងចិត្ត
ហើយគាត់បានបបួលកូនគាត់ ឲ្យមើលក្រាំងព្រះលក្សិណវង្សគ្រាន់កែអដ្ឋក។

នៅពេលនោះ

ចង្កៀងធូបមួយអុដដាក់ចម្រើនលើក្បាលដំណេកនៃនាងវិធាវី។ នារីនេះស្លៀកសំពត់ខ្មៅ
ពាក់អាវព្រៃសាច់មីដូចណាគុលាប
ហើយបើកាលណានាងយាយផៃឆ្វេងបើកសន្លឹកក្រាំងម្តងៗឡើង
ចិញ្ចៀនពេជ្រទាំងគ្រាប់ត្បូងមួយ
ដែលជាគ្រឿងលម្អនៃដៃនាងដ៏ដេញភ្លើងភ្លឺព្រោងព្រាយ។ នាងអានរឿងព្រះលក្សិណវង្សធ្វើប
ទបញ្ចេញសម្លេងមូលក្រឡីពីពោះឥតឧបមា។ គឺសម្លេងនេះហើយ
ដែលអ្នកដំណើរបានស្តាប់ឮលឿយៗពីឆ្ងាយៗកំពង់។

ពេលនេះយាយនួនមានមុខស្ងួត
ដេកនៅស្ងៀមអែបនៅកៀនបុត្រីគាត់ៗឯភ្នែកគាត់សម្លឹងដោតពិដានខ្ជាប់ធ្វើឲ្យយល់ថា
វិញ្ញាណស្រ្តីនេះអណ្តែតអណ្តូងទៅក្នុងគំនិតមួយ
ដែលមានសណ្ឋានកណ្តាញ់ចាក់ស្រែះដូចអំបោះដែលសំផុរហើយរកដើម
រកចុងមិនឃើញជាពុំខាន។

ចំណែកយាយផៃវិញ គាត់អង្គុយត្របោមដង្កង់ ខ្នងផ្អែកនាដញ្ចាំង
ហើយស្តាប់ធ្វើមាត់ប្រហើរ។ លុះមើលដល់ត្រង់ព្រះលក្សិណវង្សជឿតាមពាក្យក្លែងនាងយីស៊ុន
ហើយប្រើពេជ្ជយាតយកចៅព្រាហ្មណ៍ទៅសម្លាប់
យាយផៃគាត់ដូតទឹកភ្នែកយ៉ាងញឹកញាប់។ លុះដល់គេបណ្តើរឲ្យនាងព្រាហ្មណ៍កេសស្រែក

ស្មោះនៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

អាគ្រោសតាមផ្សារ

យាយដៃគាត់ខឹងខ្លាំងណាស់ទប់មិនក៏ស្ទុះក្រោកឈរឡើងហើយស្រែកថា៖

- អញថាហើយ!...ថាកុំឲ្យមកតាម...ប្រុសឥឡូវតែយ៉ាងនេះឯង! បានថ្មីចោលចាស់ ឥតពិគ្រោះពិចារណាទេ!

ឮសម្តីនេះហើយ នាងវិធាវីដែលកំពុងជក់តាមរឿង

ក៏បែរភ័ក្ត្រមកមើលឃើញយាយដៃគាត់ស្ទុះក្រញេងក្រញាងដូច្នោះ

នាងក៏ញញឹមសើចបញ្ចេញធ្មេញថ្លាដូចផ្កាម្លិះ ហើយសួរទៅដោយសម្តីផ្អែមថា៖

- អីម៉េច ម៉ែដៃ!

ស្ត្រីនេះកាលបើឮសម្តីនេះហើយ

ក៏ភ្ញាក់ភ្ញារងឹតខ្លួនដូចគេទើបក្រោកពីដេក។ នៅស្រឡាំងកាំងមួយសន្ទុះ ទើបឆ្លើយតបថា៖

- អត់ទោសឲ្យខ្ញុំចុះនាងតូច ខ្ញុំខឹងណាស់ ខឹងនឹងមនុស្សដែលធ្វើការអ្វីមិនមានពិចារណារករក់ជ្រៅ វែងឆ្ងាយសោះ។

យាយនួនលុះឮវាថា យាយដៃថាដូច្នេះ ក៏ភ្ញាក់ខ្លួនព្រើតស្ទុះក្រោកអង្គុយឡើង

ហើយនិយាយថា៖

- អាវីកូន មើលប៉ុណ្ណឹងចុះ យប់ក្រែលល្មមរកដេកពូនហើយ។ កុំភ្លេចថា យើងត្រូវក្រោកពីព្រឹកនឹងរកធ្វើការធ្វើងារនឹងគេ។

នាងវិធាវីឮហើយ ក៏ម្នីម្នាប្រាកដអង្គុយ យកដៃក្បឹតសក់បិទក្រាំង

ហើយកាន់ចង្អៀងចូលទៅខាងក្នុង។ យាយដៃគាត់ក៏ជញ្ជូនប្រអប់ស្លា

និងផ្តិលដែលនៅរាយខាងក្រៅដាក់ទៅខាងក្នុងផ្ទះដែរ។

បន្តិចក្រោយមក គន្លឹះទ្វារក៏ស្រែកគ្រាំងៗ។ នាងវិធាវីផ្អែកឆ្អឹងពន្លឺត ហើយប្រវាមចូលទៅនិទ្រា ប្របនឹងមាតានាង។

- អាវី កូនឯងឯងយដេកហើយឬនៅ?
- នៅទេម៉ែ តើម៉ែមានការអ្វី?
- គ្មានការអ្វីធំដុំទេ ម៉ែចង់និយាយនឹងឯងបន្តិច។ ឯងស្គាល់ប៊ុន-ជឿនឬទេ?

នាងវិធាវីកាលបើឮឈ្មោះបុរសនេះឡើង

ក៏ព្រើព្រួចសប្បាយមួយសន្ទុះ។ តែលុះនឹងឃើញផ្សេងៗក៏មានអារម្មណ៍ភ័យភ័យតក់ស្លុតទៅវិញ

ដោយមានបារម្ភក្រែងមានគ្រោះកាចយ៉ាងណាមកបៀតបៀនដល់មិត្តភក្តិក៏មិនដឹង។នាងខំសង្កត់វិតក្តហើយឆ្លើយថា៖

- ម៉ែ! ខ្ញុំមិនភ្លេចទេ ពីដើមបងធ្វើនគាត់តែងនាំខ្ញុំលេងបាយឡូកបាយឡូ។
- អើងងដឹងរឿងប៊ុន-ធៀននេះ! កាលពីឪពុកឯងគេនៅរស់ គេរាប់អានគ្រួសារប៊ុន-ធៀននេះណាស់។ឪពុកឯងនិងចិកប៊ុន-ថន ឪពុកប៊ុន-ធៀននេះជាភ្លើម្រាក់ចិត្តមួយនឹងគ្នា រកស៊ីមានបានជាមួយគ្នាហើយ...(ត្រង់នេះយាយនួនគាត់ឈប់អាក់មួយសន្ទុះ ហាក់ដូចជារកពាក្យនិយាយគ្មាន)...ហើយបាននិយាយផ្អែផ្អាំទុកដាក់ឯងនេះជាគូនឹងប៊ុន-ធៀន ដល់កាលណាចៅប៊ុន ធៀនជាប់ឌីប្លូម។បានជាឪពុកឯងហ៊ានប្តេជ្ញាយ៉ាងនេះ ព្រោះសម្លឹងឃើញចិកប៊ុន-ថន មានទ្រព្យធនធានល្មមចែកកូនគេឲ្យស្គាល់តែសេចក្តីសុខបាន។ឥឡូវនេះកូន ម៉ែពិបាកចិត្តពេក ចិកប៊ុន-ថនធ្លាក់ក្រដាបខ្លាំងណាស់ទៅហើយ...។
- ឱពុទ្ធា! ខ្ញុំអាណិតណាស់!

យាយនួនធ្វើហាក់ដូចជាមិនឮសម្តីបុត្រីគាត់ ហើយក៏ចរចា ទៅទៀតថា៖

- ពីឆ្នាំមុនៗនេះចិកប៊ុន-ថនគាត់ជួញស្រូវចេះតែខាតសម្បត្តិ គាត់ចេះតែរលួយទៅៗ។នៅក្នុងរដូវវស្សានេះគាត់បានខ្ចីប្រាំបីប៉ាង(ធនាគារ)ចំនួន១០.០០០រៀល ទិញស្រូវផ្ទុកទូកប៉ុកចាយមួយ ដឹកចុះទៅព្រៃនគរតាមទន្លេសាប។ឥឡូវនេះកូនអើយ មានព្យុះបោកទូកនោះធ្លាយលិចកណ្តាលទន្លេហើយ...។

កន្ទុយពាក្យយាយនួន រលាយសូន្យក្នុងផែនស្ងប់ស្ងៀមនៃរាត្រី។

នាងវិធាវីសែនខ្លោចផ្សាក្នុងចិត្ត ដោយនឹកអាណិតប៊ុន-

ធៀន។បើប្រសិនណាជានាងមានធនធានជាកម្មសិទ្ធិខ្លួនឯងវិញ

ម្ល៉េះសមនាងរត់ទៅជួយគ្រួសារដែលរងគ្រោះនេះឲ្យផុតពីសេចក្តីទោសទុក្ខ...បើនឹងសម្លឹងទៅចិត្តម៉ែខ្លួន?...នាងក៏គ្មានរំពឹងសោះឡើយ។

យូរបន្តិចមក យាយនួននិយាយខ្សាវៗទៅទៀតថា៖

- ទ្រព្យសម្បត្តិឪពុកប៊ុន-ធៀនរលាយអស់រលីងហើយ។ គ្រឿងមាសប្រាក់កែវកង និងស្រែភ្លឺមើលទៅក៏លក់បញ្ចាំគ្មានសល់ ដើម្បីយកប្រាក់សងបំណុល

និងសងគេអ្នកដទៃទៀតផង។អស់រលីងហើយ មុខតែវេទនាពុំខាន!
ម៉ែមិនដឹងគិតធ្វើដូចម្តេចទេ។នៃកូន អញមានចិត្តគិតឯងយ៉ាងបំផុត
ប្រាក់កាសអញមិនមានក្រាស់ក្រែលប៉ុន្មានទេ
ល្មមគ្រាន់តែទុកឲ្យឯងមិនព្រួយលំបាកទៅថ្ងៃក្រោយប៉ុណ្ណោះ។ឥឡូវប៊ុន-
ធៀនក្រហើយ។

- ម៉ែមានប្រសាសន៍យ៉ាងនេះមិនត្រូវទេ
បងធៀនធ្លាក់ខ្លួនក្រខាងទ្រព្យធនមែនពិតតែគេនៅមានសម្បត្តិមួយយ៉ាងទៀតប្រពៃ
ណាស់ គឺចំណេះវិជ្ជា។កាលបើកាលណាគេប្រឡងជាប់ឌីប្លូមហើយ...

ត្រង់នេះយាយនួនគាត់នឹកក្តាញ់នឹងសម្តីកូនគាត់ពេក

គាត់ក៏បញ្ចប់សេចក្តីដោយពាក្យចម្លែកទៅវិញថា៖

- គេដើរលេងប៉ៅឡែប៉ៅឡោ គេដឹកស្រាស្រវឹងងុល
គេដើរចោលប្រពន្ធកូនទុកឲ្យដេកគ្រាំទឹកភ្នែកនៅផ្ទះ!
- ម៉ែខ្ញុំស្គាល់ចិត្តប៊ុន-
ធៀនតាំងពីតូចដូចគ្នាមក។គាត់មិនមែនជាមនុស្សខូចកាចដូចម៉ែថានោះទេ។
- នរណាដឹង? នរណាមើលឆ្កុះ?
ម៉ែយល់គំនិតកូនឯងអស់ហើយ។កូនឯងនេះមានគំនិតចង់រើសផ្អែកទៅលើប្រាក់ខែថីឌី
ប្លូម!
- សាមសិបប្លាយរៀល!
ធ្វើដូចម្តេចក៏ស៊ីមិនគ្រាន់ដែរ។នេះថាគ្មានជំពាក់ឆ្ងាក់អីផង។បើប្រសិនជាមានជាប់ជំពាក់
គេទៀត
កូនឯងមុខជាគោកយ៉ាកពុំខាន។ទ្រព្យអ្វីដែលម៉ែនឹងចែកឲ្យកូនទាំងប៉ុន្មានទៅ
មុខជាប្តឹងឯយកទៅសងបំណុលគេអស់។ ឱកូនអើយ! ជឿម៉ែចុះ ក្នុងលោកនេះ
បើមានសម្បត្តិហើយ សេចក្តីទុក្ខសោកនានាឥតមកបៀតបៀនបានឡើយ។
ម៉ែយល់ថា ប៊ុន-ធៀនជាមនុស្សមានកម្មវេរក្រាស់ក្រៃ
មិនមែនជាគូគ្រងរបស់កូនឯងទេ។ដូច្នេះហើយ បានជាទេវតាដែលចាំរក្សាកូនឯង
លោកនាំបង្កើតហេតុភេទឲ្យឃើញថា កូនឯងនេះគ្មានចំណងនិស្ស័យនឹងប៊ុន-
ធៀនសោះទេ។

យាយនួនគាត់ឈប់មួយលើក ឯនាងវិធាវីក៏នៅស្ងៀមឡើង។ មួយស្របក់ក្រោយមក ទើបគេឮមាត់ម្តាយនាងនិយាយតទៅទៀត៖

- កូនអើយ ឯងកុំអាក់អន់ថ្វី ចូរនាងរក្សាចិត្តនាងឲ្យនឹងនរ បំភ្លេចចោលប៊ុន ធៀន ចោលទៅ។ ដល់ថ្ងៃក្រោយទៅ លុះនាងបានប្រកបដោយតែសុវត្ថិភាព និងសុភមង្គល នាងនឹងនឹកឃើញថា ម៉ែគាត់និយាយត្រូវមែន។

ក្នុងវេលានោះ៖

គេឮសូរសម្លេងស្តុកនាឡិកាវាយម៉ោង១២អាធ្រាត្រ។ យាយនួនគាត់នៅស្ងៀមលែងស្តី គាត់ប្រែខ្លួនទៅម្ខាង ហើយនិទ្ទាលក់ទៅ។

នាងវិធាវីខ្សឹកខ្សួលអន់អួលទឹកនេត្រាហូរល្អែងស្រប់អស់ភ័ក្ត្រ។ នាងគិតឃើញថា

ម្តាយនាងនិយាយខុសទាស់ច្រើនកន្លែងណាស់។ តែនាងជាយុវតីមួយ

ដែលធ្លាប់ស្តាប់បង្គាប់ម្តាយជានិច្ចនិរន្តរ៍

នាងមិនដែលហ៊ានតបវាចាឆ្លងឆ្លើយនឹងម្តាយនាងដោយរឹងក្តឹងឡើយ។ មួយវិញទៀតនាងមាន ខ្មាសច្រើន។ បើកាលណាគេនិយាយពីគូស្រករឡើង

ខេមរកញ្ញាយើងជាធម្មតាតែងតែនៅស្ងៀមមិនចរចាទេ ទោះត្រូវចិត្តឬមិនត្រូវចិត្តក៏ដោយ។

ប៊ុន-ធៀន! នាងស្រមៃឃើញមុខកម្លោះនេះនៅពីមុខភ្នែកនាង។ នាងគេងជញ្ជឹងគិត

កាលពីកុមារតូចៗតែងលេងជាមួយគ្នា។ នាងនឹកឃើញថា កាលដែលប៊ុន-

ធៀនមកលានាងទៅប្រឡងឯភ្នំពេញ ហើយយប់ៗឡើងនាងតែងអុជជួបបូជាទេវតា

សុំឲ្យបងប៊ុន-ធៀនបានសម្រេចក្នុងការប្រឡងនេះ។ នាងនឹកឃើញកាលដែលប៊ុន-

ធៀនត្រឡប់មកពីក្រុងភ្នំពេញវិញ

ហើយមានទឹកមុខរីករាយដោយមានជ័យជំនះក្នុងការរៀនសូត្រ។ នាងនឹកឃើញកាលដែលប៊ុន-

ន-ធៀននិទានរឿង“ប៉ូល និងវៀហ្ស៊ីនី” ប្រាប់នាង។ ថ្ងៃនោះឯង

នាងបានហៅសំឡាញ់នាងជាល្បែងថា បងប៉ូលៗ។ ប៊ុន-ធៀនក៏ឆ្លើយហៅ នាងថា

អូនវៀហ្ស៊ីនីវិញ។ នាងនឹកដល់កាលដែលប៊ុន-

ធៀនជិតឡើងរថយន្តចាកចេញទៅរៀនឯក្រុងភ្នំពេញ។ ថ្ងៃនោះប៊ុន-ធៀន

បានឡើងនឹងនាងថា៖

- អូន! បួនឆ្នាំទៀត យើងនឹងជួបគ្នាលែងឃ្លាតហើយ។

ស្មោះនៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

នាងវិធារីកន្ទក់កន្ទេញទោម្ពេញ និន្ទាមិនលក់ ចេះតែប្រែប្រួលខ្លួន
ហាក់ដូចជាពួកកន្ទេលនាងក្លាយទៅជាដើកភ្លើង។

នៅជិតខាង យាយនួនគាត់ស្រមុកក្រោកក្រាកៗ។នៅខាងក្រៅផ្ទះ ខ្យល់បក់ហ៊ឺៗ
បោកធាងដូងទៅលើដើមជម្ងូរ។មាត់មាន់ក៏រងាវម្តងៗ លឿយៗ
ឯសម្រែកខ្លែងស្រាកក៏បញ្ចេញឡើង ធ្វើឲ្យព្រីខ្លួនជនណាដែលមានដំណេករឹង។

បានមកវិញពី
រឿងផ្កាស្រពោនវគ្គទី៣

ដោយសព្វវេទនាធិប្បាយសេរីគីក៏ខា

ភូមិកំពង់ព្រះ ជាភូមិមួយនៅចម្ងាយ១៥គីឡូពីក្រុងបាត់ដំបង។ថ្នល់ក្រាលដីរទៅភ្នំពេញ
ពុះកាត់ភូមិនេះចំពាក់កណ្តាល។អ្នកស្រុកទាំងអស់គ្នារកទទួលទានតែនឹងស្រែ
និងស្រូវប៉ុណ្ណោះ។ នៅតាមមាត់ថ្នល់ទាំងសងខាង មានផ្ទះថ្ម ឬផ្ទះឈើប្រក់ក្បឿងជារបស់ចិន
ឬកូនចៅចិន ដែលមានរបរលក់ដូរទំនិញ ខោអាវ មួស្លា ទឹកត្រី ទឹកស៊ីអ៊ុរ ខ្ទឹម ម្រេច និងស្លា។
នៅខាងក្រោយ ឬចំហៀងគេហដ្ឋាននេះមានជង្រុកធាត់ៗ

ធំៗ។ផលទាំងពួងដែលកើតឡើងដោយញើស ដោយឈាមអ្នកស្រែទាំងនោះ
តែងមកប្រមូលគរនៅក្នុងជង្រុកនេះ។ដល់រដូវវស្សា ពេលដែលស្រូវតែងឡើងថ្លៃក្រើតៗ
មានរថយន្តផ្ទុក បើកចេញចូលគគ្រឹកគគ្រេង ជីកជញ្ជូនស្រូវទៅដាក់ស្ថានីយ៍បាត់ដំបង។

នៅចុងភូមិខាងត្បូង ត្រង់មាត់អូរមុខវត្ត មានផ្ទះមួយខ្នងសង់ជារោងដោល
ដ៏មានដំបូលប្រក់ក្បឿងដែលស្នែកាន់

ហើយជ្រកក្រោមស្វាយមួយដើមដ៏មានមែកសាខា។នៅទីធ្លាផ្ទះនោះឯង

គេមានដាំដើមកុលាប ម្លិះ និងចំប៉ាដែលមានផ្ការីកស្កុះស្កាយជាលម្អ

ហើយមានគន្លងលឿយរសាត់ទៅតាមវាល្វា។ផ្ទះនេះមានសភាពស្ងប់ស្ងាត់ជញ្ជូងឥតមាន
មាន់ខ្ពត, ទា ឬជ្រូកស្រែកដូចនៅផ្ទះជិតខាងឡើយ។ផ្លូវខ្សាច់មួយសម្បុរលឿងឆ្អិន
សម្រាប់នាំអ្នកដើរចុះពីថ្នល់ធំ ទៅកាន់ជណ្តើរឈើដែលលាបថ្នាំពណ៌ខៀវចាស់។

ផ្ទះនេះនៅស្ងាត់ជ្រងំ គ្មានឮមាត់មនុស្សសោះ ឮតែនាឡិកាក្លេងមួយដើរតិកតក់, តិកតក់
និងសូររោងៗ នៃយន្តដេរមួយ។នៅជិតបង្អួចដែលបែរមុខទៅរកផ្លូវ មានយុវនារីម្នាក់ធាត់មាំ
ស្លៀកសំពត់ខ្មៅចងក្បិនពាក់អាវទេសឯកស។អង្គុយខិតខំធ្វើការឥតមើលនាយអាយឡើយ។
មាណវីនេះទុកសក់ប្រះស្មា ឯដងខ្លួននាងក៏ឯក់ងើបៗ យោលចុះឡើង

ស្មោះនិងត្រង់របស់លោក នូហាច

ដោយជើងឆាក់ឈ្នាន់យន្ត

ហើយបណ្តាលឲ្យជួលដល់ទៅខ្សែកមាសដែលព្យួរបន្តោងនិលមួយគ្រាប់នៅលើសុរង្គ។នាង
ខំធ្វើការនេះខ្ជាប់ខ្ជួនណាស់ ទាល់តែមានញើសគ្រាប់ល្អិតៗដេរដាសលើចុះច្រមុះ។

នៅខាងស្តាំមាត់ទ្វារ

មានក្តារងឿធំក្រាស់មួយដែលជូតខាត់ឡើងរលោងស្រិល។នៅលើក្តារងឿនេះ

បុរសម្នាក់ស្លៀកខោឡាញ់ខ្មៅ ខ្លួននៅទទេ ដេកជើងគងអន្ទាក់ខ្លា ដៃស្តាំគងថ្ងាស

នៅស្ងៀមស្ងួត។តើគាត់ដេកលក់ឬ? មិនមែនលក់ទេ

ព្រោះយូរៗម្តងគាត់យកដៃស្តាំដែលគងថ្ងាសនោះទៅស្រវាចាប់ក្រមាមួយមកបក់មូស

និងរុយដែលធ្វើឲ្យគាត់មានរំខាន។

ក្រោយពីនោះបន្តិចមក គេឃើញគាត់ប្រែខ្លួនមកខាងឆ្វេង ហើយមានសម្តីយ៉ាងទន់ផ្អែម
ទៅកាន់នាងក្រមុំដែលដេរយន្តថា៖

- សោភ័ណកូន ម៉ោងប៉ុន្មានហើយ។

នារីនោះក៏ឈប់ដេរ ហើយដើរមកសម្លឹងនាឡិកាធំដែលដើរតិកតក់! តិកតក់!។

- ម៉ោងជិតបួនហើយចិត្ត។
- អើ ល្មមឈប់ដេរហើយកូន។រកអុស ទឹកដាំបាយទៅ។
- ចាំស ចាំខ្ញុំបង្ហើយអាវនេះមួយរំពេចសិន ព្រោះគេអ្នកជួលបន្ទាន់យកល្ងាចនេះ។
- យី ចុះប៊ុន-ផ្សើន វាទៅណាបាត់ទៅហ្ន៎?
- បងគាត់ទៅជួយស្វែងម៉ែ ចិត្ត។

បុរសនេះកាលបើឮបុត្រីកូនថាដូច្នោះហើយ ក៏ដកដង្ហើមធំ

តែនៅស្ងៀមមិនចេញស្តីថាអ្វីឡើយ។

ចិត្តប៊ុន-ផ្សើននេះ គាត់អាយុហាសិបប្លាយឆ្នាំទៅហើយ។សក់គាត់នៅតែខ្មៅ តែកាត់ខ្លី

រូបរាងគាត់នៅរឹងប៉ឹងណាស់ មុខរាហ៍

ថ្ងាសទូលាយដែលមានរស្មីភ្លែតថ្លាយង់មកសម្តែងឲ្យឃើញថា បុរសនេះជាមនុស្សចិត្តល្អ

មានសន្តោសដល់អ្នកជិតខាង។កាលពីមុន គាត់មានបារព្រាវ

មានញាតិមិត្តចុះឡើងកុះករណាស់។ឥឡូវនេះ គាត់មានសេចក្តីព្រួយ

ដោយគាត់មានគ្រោះថ្នាក់ខាតក្នុងជំនួញស្រូវយ៉ាងសម្បើម។សម្បត្តិទ្រព្យ ទូ គ្រឿងមាស

ប្រាក់ និងស្រែភ្លឺខ្លះ

គាត់មានលក់យកប្រាក់សងដំណាក់កាលស្រេចហើយ។ គ្រានេះគាត់នៅសល់សឹងតែសម្បក
ផ្ទះទេ។ ខ្ញុំកំដរអ្វីវាចេញទៅនៅ នឹងគេដទៃលើកលែងតែតាសូមួយ
ដោយគាត់ធ្លាប់បម្រើពីងពាក់អាស្រ័យមកជាយូរថ្ងៃហើយ។

សូមអ្នកអានទាំងឡាយជ្រាបថា ចិត្តប៊ុន-ថន
គាត់មិនមែនក្រដុនជាបដិសន្ធិទាននោះក៏ទេដែរ។ តែមនុស្សយើងដែលធ្លាប់មានមុខមាត់នឹង
គេហើយលុះមកធ្លាក់ក្នុងអន្លង់នៃសេចក្តីព្រួយដូច្នេះ
ក៏សឹងតែមានចិត្តរំខានហួងសៅពន់ប្រមាណ។

ពីដើមមក គាត់បានខ្លះខ្លះម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងការវិជ្ជាជីវៈណាស់។ ឥឡូវ
សេចក្តីទុក្ខព្រួយធ្វើឲ្យគាត់ទន់ដៃ ទន់ជើងរកនឹកធ្វើការងារអ្វីពុំកើត។ នាងសោភ័ណ
លុះឈប់ដេរហើយក៏ដើរចូលទៅជើងក្រាន ហើយកាន់ពោតមួយបានយកមកជូនឪពុក៖

- ចិត្ត នេះពោតស្បែកក្តៅៗ ចិត្តពិសាទៅ ផ្អែមណាស់។

ចិត្តប៊ុន-ថន គាត់យកដៃគ្រោះបាននោះចេញ ហើយឆ្លើយថា៖

- ទេកូន ឯងទុកឲ្យម៉ែ និងបងឯងស៊ីចុះ គេធ្វើការនឿយ ចិត្តមិនឃ្លានទេ។

នាងសោភ័ណមិនឆ្លើយតបថាអ្វីឡើយ។ នាងឈរសម្លឹងមុខឪពុក ធ្វើភ្នែកឡើងឡង់មួយសន្ទុះ
ក៏ស្ទុះទៅយកក្រមាបង់កមកខ្ទប់មុខជូតទឹកភ្នែក។

ដើម្បីនឹងបន្លប់សេចក្តីចំបែងក្នុងចិត្ត នាងក៏យកក្អមមួយចុះទៅដងទឹកអណ្តូងដាក់ពាង
យកពូថៅទៅពុះឧស ហើយបង្កាត់ភ្លើង ស្លដណ្តាំទុកជូនគ្រួសារនាង។

សែងព្រះអាទិត្យអស្ចង្គតចាំងស្លឹកដើមត្នោត
ដែលដុះក្នុងខឿនវត្តឡើងក្រហមរ៉ៃៗ។ ចាប់ដែលសម្បកព្យួរយោងនៅចុងធាងរុក្ខជាតិ
ក៏និយាយប្រឡែងគ្នាទ្រហឹងអីងកង។

នៅពេលនោះ ស្រីម្នាក់អាយុកណ្តាលមនុស្ស និងក្មេងកម្លោះម្នាក់មុខស្អាតស្ងប់
សម្បុរស្បែកឡើងទង់ដៃដោយត្រូវកំដៅថ្ងៃ
ដើរមកពីខាងត្បូងចូលមកក្នុងភូមិ។ មនុស្សទាំងពីរនាក់នេះស្លៀកពាក់ខោអាវធ្មុះ
ហើយមានដំណើរឆេងឆោងដោយអស់កម្លាំងជ្រុលពេក។

ប៊ុន-ជឿន ក្មេងកម្លោះនោះឯងឈ្មោះប៊ុន-ជឿនដែលយើងបានស្គាល់ពីមុនមកហើយ
ត្រឡប់មកជួយដកស្ទូងនាងង៉ាន់ដែលជាម្តាយ។

ស្នាដៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

ពួកសិស្សទាំងឡាយក្នុងវិស្សមកាល តែងមានសម្រាកសម្រាន្ត លេងសើចសប្បាយ។

មិនដូច្នោះឡើយ ប៊ុន-ធឿន គ្នាធ្វើការយ៉ាងដុនដាប។

លុះដល់ផ្ទះហើយ ប៊ុន-ធឿនក៏ចូលទៅផ្លាស់ខោអាវស្រែស្លៀកសារុង ទុកខ្លួននៅទទេ ទើបមកអង្គុយជិតឪពុកធ្វើមុខជូរស្លុត។ នាងសោភ័ណឃើញគ្រូសារមកជួបជុំហើយ ក៏ទៅលើកម្ហូបបាយដាក់លើក្តារងៀ អញ្ជើញម៉ែឪ និងបងឲ្យពិសា។ ឯខ្លួននាងក៏ចូលអាស្រ័យជាមួយដែរ។ ដើម្បីនឹងបង្វែងផ្លូវ ពីសេចក្តីតឹងទ្រូងចេញ នាងសោភ័ណក៏ធ្វើជាសាកសួរទៅម្តាយថា៖

- ម៉ែ ម៉ែស្ទង់បានប៉ុន្មានហើយ?
- អី កូនបានពីរស្រែហើយ។

ប៊ុន-ធឿនចេះស្ទូចរហ័សណាស់។ អ្នកផងគេតែងនិយាយថា ក្មេងដែលបានទៅរៀនសូត្រនៅសាលាបារាំង ច្រើនស្អប់ខ្ពើមការងារស្រែចំការ។ បងឯងនេះធ្វើឲ្យឃើញថា និយាយដូច្នោះ ជាការមិនពិតឡើយ។

ប៊ុន-ធឿនស្តាប់ពាក្យម៉ែសរសើរខ្លួនដូច្នោះ ក៏ញញឹមទាំងស្រពោន ហើយតបទៅថា៖

- ម៉ែអើយ កុំអួតខ្ញុំខ្លាំងពេក។ ពីដើមខ្ញុំមានសេចក្តីរំពឹងថា ខ្ញុំរៀនបានឲ្យចេះដើម្បីកុំឲ្យស្គាល់ក្តៅ ស្គាល់នឿយដោយហាលថ្ងៃ។ ឥឡូវនេះបំណងនេះរលាយសាបសូន្យទៅហើយ មានតែខំធ្វើស្រែទៅ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំចូលចិត្តនៅស្រុកស្រែ និងធ្វើការក្នុងស្រែណាស់ កាលដែលខ្ញុំរស់នៅកុល្លេហ្ស័ងនោះ ថ្ងៃអាទិត្យឡើង ខ្ញុំតែងចេញពីក្រុងភ្នំពេញទៅមើលគេធ្វើចំការ ច្បារដំណាំ។ ទោះយើងមានទោសទុក្ខធ្ងន់យ៉ាងណា បើយើងបានឃើញ ស្រែចំការហើយ សេចក្តីសៅហ្មងនោះនឹងបានស្រយាលជានិច្ច។

នាងសោភ័ណតប៖

- បើដូច្នោះមែន បងស្អែកនេះខ្ញុំទៅស្រែផងបានឬទេ?
- មានកើតអីអួន។

យប់គ្រាន់បើហើយ។ ចិត្តប៊ុន-ធឿនគាត់ហៅបុត្រគាត់មកនិយាយតែពីរនាក់៖

- កូន ឪពុកដឹងចិត្តកូនឯងចង់លែងរៀន
ដើម្បីមកជួយធ្វើការឪពុកម្តាយ។ គំនិតនេះជាការគាប់ប្រសើរណាស់
តែចិត្តឪពុកមិនចង់ឲ្យឯងឈប់រៀនទេ សូត្រដេត្រដរ
ផ្តល់សោហ៊ុយឲ្យឯងរៀនលុះត្រាតែបានឌីប្លូម។
- ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថា ចិត្តមានប្រសាសន៍យ៉ាងនេះដោយស្រឡាញ់កូន
មិនចង់ឲ្យកូនមកនឿយហត់។ ខ្ញុំគិតថាចិត្ត និងម៉ែសុទ្ធតែបានបង្ហូរញើស
ព្រួយកម្លាំងដោយសារខ្ស័រមកហើយ។ សម័យនេះ
ខ្លួនចិត្តទ្រុឌទ្រោមថយជាងពីដើម គួរណាស់តែខ្ញុំមកជួយកម្លាំងវិញ។
- ប៊ុន-ជឿនកុំប្រកែក។ ចូរឯងខិតខំតែរៀនសូត្រទៅចុះ
ឪពុកមិនទាន់ដល់ថ្នាក់សុំទានគេនៅឡើយទេ។

ចិត្តប៊ុន-ថនថាតែប៉ុណ្ណោះហើយ គាត់ក៏ដើរចេញទៅ។

រាត្រីលាតសន្ធឹងស្បែកខ្មៅ លើធម្មជាតិដែលស្ងប់ស្ងៀមជញ្ជាំង។

ចង្កៀងប្រេងកាតមួយមានពន្លឺញ័រព្រឹតៗ នៅបំភ្លឺផ្ទះធំល្វឹងនៃចិត្តប៊ុន-ថន។

ប៊ុន-ជឿនអង្គុយសញ្ជឹងសញ្ជប់ភ្លេចសេចក្តីនឿយហត់ពីថ្ងៃ។

សម្លេងខ្ពស់មួយពីពោះត្រលូចក្នុងផែនសន្និយា

ហើរកាត់មែកស្វាយមកអង្អែលបបោសសោតវិញ្ញាណនៃជនដែលមិនដេកលក់នៅឡើយ។

ឯដូងវិញ្ញាណប៊ុន-ជឿនវិលចុះ

ឆេឡឹងមិនមានទៅចាប់ឆ្កោះលើវត្ថុអ្វីឡើយ។ ត្រិះរិះមើលទៅឃើញថា

ឪពុកខ្លួននិយាយត្រូវមែន។ គួរតែស្វិតខំរៀនទៅចុះ

គ្រាន់នឹងយកប្រាក់ខែមកជួយចិញ្ចឹមឪពុកម្តាយ។ ជំពូកមួយទៀតចិត្តប៊ុន-

ជឿនគិតមែនដល់នាងវិធាវីជាគូសង្សារ។ បើប្រសិនជាខ្លួននៅតែធ្វើស្រែយ៉ាងនេះទៅ

ម្ល៉េះសមយាយនួនគាត់ផ្តាច់ពាក្យសន្យាពុំខាន

ព្រោះដឹងថាគាត់ស្រឡាញ់ថ្មមកូនគាត់ខ្លាំងណាស់

ម្តេចគាត់នឹងឲ្យកូនគាត់មកធ្វើការនឿយហត់ជាមួយផង។

ឈ្ងោងយល់យ៉ាងនេះហើយ ប៊ុន-ជឿនក៏យកចិត្តទុកដាក់នឹងការរៀនសូត្រឡើងវិញ

យប់ៗឡើងតែងអុជចង្កៀងប្រេងដូងមួយមើលសៀវភៅ។ ថ្ងៃៗ ឡើងទៅធ្វើការស្រែ

តែងតែឆ្លៀតដាក់សៀវភៅកវីបារាំងណាដែលជាទីគាប់ចិត្តយកទៅអាននៅពេលឈប់សម្រាក

កម្លាំង។ ជួនណាអ្នកទៅឃ្លាលគោជួសតាសូឲ្យគាត់មកពិសាបាយ។
អ្នកក៏ដេកក្រោមដើមដង្កោ ឬស្តៅ ក្បាលកើយលើក្រមាមួយដែលឆ្ងល់ជាដុំ
អ្នកមើលគោបណ្តើរ អានសៀវភៅបណ្តើរ។ សំព័ន្ធល្បែងខ្លះពីរោះអស្ចារ្យ
បណ្តាលឲ្យអ្នកស្រមៃឃើញមុខនាងវិធាវិញញឹមស្រស់ត្រង់ប្រឡោះស្លឹករុក្ខជាតិ។ ឱវ៉ាប៊ុន-
ជឿនក៏ព្រឹត្យចិត្ត ក៏រីករាយសប្បាយក្រែលែង។ ដូច្នេះហើយ
ការងារស្រែទាំងប៉ុន្មានក៏បាត់ធ្វើឲ្យធុញថប់ និងហត់នឿយអស់ទៅ។

នៅល្ងាចថ្ងៃទី១៣កក្កដា ចិត្តប៊ុន-ជឿននិយាយទៅកាន់បុត្រគាត់ថា៖

- នៅស្នែកនេះ ជាថ្ងៃបុណ្យជាតិរបស់បារាំង។ បើឯងចង់ទៅមើលបុណ្យនោះ ក៏ទៅចុះ។

នៅព្រឹកព្រហាមថ្ងៃទី១២ ស៊ូយេត ប៊ុន-ជឿនបានតែងខ្លួនស្អាតបាត
ហើយជិះទោចក្រយានតម្រង់ទៅបាត់ដំបង នឹងរីករាយសប្បាយក្នុងចិត្តថា
នឹងបានជួបមុខកែវសង្សាររបស់ខ្លួនពុំខាន។

នៅគ្រប់ផ្លូវថ្នល់ មនុស្សឈឺឆេះដើរមីរ

មានសភាពដូចជាហ្វូងស្រមោច។ ពួកអ្នកស្រុកស្លៀកពាក់តាមទំនើបថ្មីៗ អ្នកស្រុកស្រែបញ្ចេញ
សម្លៀកបំពាក់ភោគភារគ្រប់ពណ៌។ តាមថ្នល់ក្រុង និងតាមបង្អួចផ្ទះផ្សារ ទង់ជាតិបារាំង-
ខ្មែរបក់យោលរេរោបញ្ចេញសេចក្តីសប្បាយរោយរាយទៅគ្រប់ទិស។ ត្រង់មាត់កំពង់
ចំពីមុខផ្សារវិល គេមានសង់ពន្លាមួយលម្អដោយស្លឹកទន្សៃ ស្លឹកជ្រៃក្រឹម និងផ្ទាំងសំពត់ខៀវ
ស ក្រហម។

ពួកឥស្សរជនទាំងឡាយនៃខេត្ត បានមកអង្គុយជ្រកកំដៅព្រះសុរិយាទ័យក្នុងនោះ
បារាំងត្រៀមត្រា។ តាមចិញ្ចើមនៃមាត់ប្រជាជនខ្មែរខ្មោលរចាំមើល...

មានក្រុមពិជ័យសង្គ្រាមមួយកង ក្រុមរក្សាស្រុកមួយកង ស្លៀកពាក់ស ក្បាលពាក់បេរ៉ែក្រហម
ឬខៀវផ្ទៃមេឃ ពោះនិងកំភួនជើងរុំពុំទូដោយផ្ទាំងសំពត់ពណ៌ដដែលនេះ
ឈរតម្រៀបជាជួរឥតខ្ចោះ នៅចំពីមុខរោងបុណ្យ។

ប៊ុន-ជឿនឈរលាយឡំនឹងពួកជន មើលទាហានលើកអាវុធតំនាប់ងាកខ្លួន
ហើយឈានជើងដើរស្រុះគ្នាព្រិប ដោយមានសក្តិបីបារាំងមួយធាត់ក្រអាញជិះសេះ
ហើយធ្វើភ្នែកក្រឡើតក្រឡាប់យ៉ាងសម្លឹង ជាអ្នកបញ្ជា និងដោយភ្លេងត្រែប្រគំបន្ទូរផង។
តំពីនោះមក ប្រជាជនក៏នាំគ្នាប្រជ្រៀតមើលល្បែងផ្សេងៗ
ដូចជាចងជើងក្នុងបាវឲ្យរត់ប្រណាំង ឡើងសសរលាបខ្លាញ់ ប្រកួតដក់បារី ។ល។ តែប៊ុន-

ស្មោះនៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

ធ្វើនគរឲ្យទ្រង់ពេក ក៏ចុះទៅកំពង់ចម្លង ជិះទូកដរទៅត្រើយខាងកើត
ហើយដើរតម្រង់ទៅវត្តពោធិ៍។

បានមកវិញពី

រឿងផ្កាស្រពោនវត្តទី៤

ដោយសព្វវេទនាធិប្បាយសេរីគីក្រា

ជួនជាថ្ងៃនេះជាថ្ងៃពេញបូណ៌មី។យាយនួនគាត់ទៅកាន់ឧបោសថឯវត្តពោធិ៍។នាងវិធាវីកាល
បើម្ហូបរៀបចំដាក់បានស្រាក់ឲ្យម៉ែដែរ គាត់លើកទៅជូនម្តាយនាងរួចស្រេចហើយ
នាងក៏ម្នីម្នាបិទទ្វារផ្ទះ

ហើយយកប្រលោមលោកសៀមមួយកាន់ចុះទៅគេងអានក្នុងអង្រឹងមួយចងក្រោមស្វាយមួយ
ដើមដែលបែកមែកត្រសាយនៅកន្លែងផ្ទះនាង។

នេត្រនាងរំពៃតាមខ្សែបន្ទាត់អក្សរសៀវភៅ

តែដូងចិត្តនាងរសាត់ដោយទៅតាមខ្យល់រំហើយ។គ្រលីគ្រលោងមួយគូដែលទំលើមែករុក្ខា
យំឆ្លើយឆ្លងគ្នា ហើយជួនកាលមានកំប្រុកលោតពីលើធាងដូងមួយ ឮសូរក្រាកៗ

នាងវិធាវីកំពុងតែស្រងូតចិត្ត គិតអាណិតខ្លួនពន់ពេកក្រៃ

ស្រាប់តែស្រមៃឮសូរមនុស្សដើរលើស្លឹកឈើស្វាយទុំដែលជ្រុះរោយរាយលើពសុធា។នាងក៏
ងាកមើលទៅ ហើយក៏ញញឹមព្រាង៖

- បង! យ៉ីបង មកពីកាលណាហ្នឹង?
បងគ្មាននឹកនាដល់អូនសោះតែម្តងហើយ។មកវ៉ាកងយូរណាស់ហើយ
មិនហ៊ានមកលេងនឹងខ្ញុំសោះ។

ប៊ុន-ធ្វើនចូលទៅជិត ហើយគំនាប់នាងដោយញញឹមស្ងួត៖

- អូនកុំនិយាយយ៉ាងនេះ នាំឲ្យបាបនឹងទេវតា។បងតែងនឹកនាងមិនមានណាយសោះ
តែបងឥឡូវធ្លាក់យ៉ាកចុនហើយ រល់តែខំជួយកម្លាំងឪពុក
ម្តាយ។បងធ្លៀតឱកាសបុណ្យ១៤ស៊ូយ៉េត ដើម្បីមកលេងនឹងមីងនួន
ហើយនិងអូនឯង។
- ម៉ែគាត់មិននៅទេ គាត់ទៅវត្តផុតទៅហើយ។

ដំណឹងនេះធ្វើឲ្យប៊ុន-ធឿនត្រេកអរឥតឧបមា

តែខំទប់កិរិយាមិនឲ្យបញ្ចេញសេចក្តីសប្បាយឲ្យឃើញឡើយ។

- ឱ! បងសែនស្តាយ ព្រោះបងបន្ទាន់វិលទៅផ្ទះ វិលនៅរសៀលម៉ោង៣នេះ។
- បន្ទាន់អ្វីម៉្លេះ ម៉េចក៏មិនចាំមើលប្រណាំងទូកសិន ខ្ញុំឮគេនិយាយថា ទូកឯលោកវត្តឈើខ្មៅឈ្មោះ “ពពកអណ្តែត” លឿនអស្ចារ្យ។
- បងរង់ចាំមើលមិនបានទេ។ បងសុំផ្ញើភ្នែកមួយឲ្យអ្នកមើលជួសបងផងបានឬទេ?
- មិនបានទេ! ព្រោះពេលនេះខ្ញុំគ្មានត្រេកត្រអាលអ្វីនឹងបុណ្យ នឹងដាននេះសោះ។ ខ្ញុំរកតែទីស្ងាត់គិតសញ្ជឹងទើបស្រួលតាមលំនាំចិត្តរបស់ខ្ញុំ។

ថាហើយនាងងើបមុខមើលមុខប៊ុន-ធឿន ហើយឱនភ័ក្ត្រចុះមិនចេញស្តី។

ប៊ុន-ធឿនគិតស្មានដោយខុសថា នាងមានសេចក្តីជួយព្រួយនឹងការគ្រោះថ្នាក់នៃគ្រួសារខ្លួន ក៏និយាយទៅកាន់នាងថា៖

- តែអ្នក! បងសុំអរចិត្តអ្នកហើយដែលនាងជួយព្រួយបារម្ភនោះ នៃ ចូរនាងបាត់ភ័យទៅ។ ថ្វីបើខ្លួនបងធ្លាក់ក្រ បងនឹងខិតខំរៀនទ្វេមួយជាពីរ ជាបី។ លុះបានសញ្ញាប័ត្របឋមសិក្សាជាន់ខ្ពស់កាលណា បងនឹងចេញធ្វើការហើយ...។

ត្រង់នេះ ប៊ុន-ធឿន សម្លឹងនេត្រនាងវិធារី ដែលខ្មោយងងឹតត្បូងនិល ទើបចរចាទៅទៀត។

- ហើយយើងនឹងបានសុខក្សេមក្សាន្តតទៅ។

នាងវិធារីឮសម្តីបងដូច្នោះហើយ

ទឹកភ្នែកដែលនាងខំទប់បានកុំឲ្យជោរជលកាលពីមុននោះមក ក៏ហៀរហូរខ្ចាយធ្លាក់មក។

នាងប្រឹងយកកូនកន្សែងមកជូត។

ប៊ុន - ធឿន ឃើញដូច្នោះហើយ ក៏ធ្វើភ្នែកឡើងឡង់៖

- តើអ្នកមានទុក្ខយ៉ាងណា! ប្រាប់បងផង?

នាងវិធារី ដោយអៀនខ្មាស ក៏មិនឆ្លើយតបចំពោះពាក្យសួរនេះទេ បែរជាស្តីថា៖

- បងអើយ មនុស្សយើងបើប្រាថ្នាអ្វីមួយ មិនដែលបានដូចបំណងរាល់ដងទេ ជួនបាន ជួនខាន។ យើងសម្លឹងទៅមុខមិនឆ្កួតសោះ។ ស្មានជាបានស ទៅជួបបងខ្មៅ ឬផ្ទុយទៅវិញក៏មានដែរ។ អូសូមលន់តូ កាត់សេចក្តីខ្មាសជម្រាប់បងឲ្យជាក់ថា ចិត្តអូសមិនប្រែប្រួលពីសច្ចាដែលបានធ្វើមកនោះទេ។
ចិត្តអូសឥឡូវនេះមានសភាពយ៉ាងណា ទៅថ្ងៃក្រោយក៏នៅយ៉ាងនោះដែរ។
បើទៅអនាគត យើងនឹងមានអាសន្នក្រដូចម្តេច យើងត្រូវនឹងរកគ្នាជានិច្ច។ ដូច្នេះ យើងត្រូវមានវត្ថុអ្វីកាន់ខ្ជាប់នៅខ្លួន
ដើម្បីទុកជាទីនឹករឭករបស់ជនសម្លាញ់ដែលឃ្លាតឆ្ងាយទៅ។ ហេតុនេះ សូមបងទទួលរូបថតនេះទុកចុះ។

ប៊ុន - ជឿន ដែលស្មារតីអណ្តែតទៅឆ្ងាយ លុះឮថារូបថតដូច្នោះ ក៏ភ្ញាក់ខ្លួនព្រើតដាក់ភ្នែកមក មើលឃើញនាងវិធាវីដកកូនរូបថតតូចមួយដាក់ក្នុងកញ្ចប់មូលក្រឡង់ ដែលមានសរសៃមាសរង់ព័ទ្ធជាក្របជុំវិញ។ ប៊ុន - ជឿន
ក៏ទទួលយកមកគន់មើលដោយសេចក្តីប្រតិព័ទ្ធយ៉ាងចំហុត។

- អូស បងស្តាប់អូសមិនទាន់បានទេ។ ម៉េចអូសថា ខ្លាចមានភ័យភិតថ្ងៃក្រោយ។
អូសឯងមានដឹងការអ្វីចម្លែក ចូរនាងប្រាប់បងផង។
- ខ្ញុំមិនមានដឹងការអ្វីចម្លែកទេ។ អញ្ជើញបងទៅដោយក្សេមក្សាន្តចុះ។
ខ្ញុំមិនហ៊ាននៅនិយាយតែពីរនាក់នឹងបងយូរពេកទេ ខ្លាចមានពាក្យនិន្ទាទៅថ្ងៃក្រោយ។

ថាហើយ នាងក៏ក្រោកពីអង្រឹង ប៊ុន - ជឿន ក៏ឈានជើងដើរចេញទៅ មុខស្រងូត។
ភ្នែកនាងវិធាវី តាមមើលគូសង្សារ លុះត្រាតែ ប៊ុន - ជឿន ដើរផុតឆ្ងាយទៅកំបាំងនឹងរុក្ខជាតិ ទើបនាងដាក់មុខចុះ ហើយដកដង្ហើមធំ...
សែងព្រះអាទិត្យនៃវេលាល្ងាចស្លឹកល្មុត បណ្តាលឲ្យមានរស្មីភ្លឺច្រាលដូចកម្ទេចសុវណ្ណ...
នាងវិធាវី ដែលមានភក្ត្រស្ងប់ស្ងួត នាងអង្គុយមើលធម្មជាតិ និងពពួកមនុស្សដែលដើរហូរហែ មកពីមើលបុណ្យ១៤ ស៊ូយ៉េត។ នៅសញ្ញប់សញ្ជឹងយ៉ាងនេះយូរបន្តិច
ស្រាប់តែយាយនួនស្លៀកពាក់ស យូរកញ្ជ្រោងស្លាដើរចូលមក។ ឃើញកូនមុខក្រៀមក្រំដូច្នោះ គាត់ក៏សួរថា៖

- អាវី ឯងចង់ទៅមើលបុណ្យនឹងគេហើយ។ យប់នេះគេថា
មានរបាំនៅមុខផ្ទះលោកជំពូលមើលណាស់។ បើឯងចង់ទៅមើល ចាំអញរកគេជូន។

នាងវិធារីឆ្លើយយ៉ាងតិចៗ ថា៖

- ទេម៉ែ... កូនមិនចង់ទៅមើលអ្វីទេ។

យាយនួនគាត់សម្លឹងមើលមុខកូនគាត់មួយសន្ទុះ ទើបគាត់ដើរចូលទៅខាងក្នុង ទឹកមុខគាត់មានអាការប្រែប្រួលសម្តែងឲ្យឃើញថា គាត់មានមនោគតិអ្វីៗមួយពុំខាន។

រឿងផ្កាស្រពោនវគ្គទី៥

ដោយសព្វវេទនាធិប្បាយសេរីគីរីខា

យាយនួនគាត់ឃើញថា កូនគាត់មានអផ្សុកក្នុងចិត្ត។ ប្រើប្រសិនជាមានគូស្រករទៅ ហើយចេះស្រឡាញ់គ្នាផងនោះ មុខជានឹងបាត់ហួងសៅពុំខាន។ បើដូច្នោះហើយ តោងគាត់រិះរកឧបាយកលផ្តាច់នាងវិធារី ពី ប៊ុន - ជឿន ចេញ ព្រោះគាត់យល់ថា ការជំពាក់ពាក្យគ្នាយ៉ាងនេះ

ជាឧបសគ្គមិនឲ្យអ្នកផងគេចូលមកនិយាយដណ្តឹងកូនគាត់បានទេ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ស្រាប់តែទេសកាលណែនាំឲ្យគាត់ជួបនឹងឱកាស ដែលគាត់ខំរកនោះភ្លាម។

យាយនួន គាត់មានសម្លាញ់ម្នាក់ ឈ្មោះយាយចាន់។ ស្ត្រីនេះតាំងផ្ទះនៅភូមិវត្តសង្កែ។ មិត្តទាំងពីរនាក់នេះតែងតែទៅមករកគ្នាមិនសូវជាច្រើនទេ។

មានថ្ងៃមួយ ក្រោយពីថ្ងៃដែលយើងនិទានក្នុងភាគមុនបួនខែមក គេឃើញស្ត្រីម្នាក់សក់កាត់ជ្រង អាយុប្រហែលជាង៦០ហើយ តែងរឹងប៉ឹងនៅឡើយ។ ដូនចាស់ដែលស្លៀកខៀនពណ៌ស្បែកតុកកែ ពាក់អាវប៉ាប៉ាស ពានាក្រមាទេសឯកដែរនោះ បានបញ្ឈប់រ៉ឺម៉កនៅចំមុខផ្ទះយាយនួន ហើយគាត់ក៏ដើរចូលទៅកាន់គេហដ្ឋាននេះ។ បន្តិចក្រោយមក គេក៏ឮសូរមាត់យាយនួនស្រែកថា៖

- អារីអើយ អីចាន់ឯងគេមកលេង។ ឯណាប្រអប់ស្លា យកមក។

ថាហើយ គាត់ក៏បែរមុខឆ្ពោះទៅកាន់មិត្តគាត់៖

- អញ្ជើញចាន់! អញ្ជើញមកលើកន្ទេលមក អង្គុយលើក្តារមិនកើតទេ ប្រឡាក់ខៀនអស់ហើយ។

យាយចាន់ឆ្លើយ៖

ស្មាដែននិពន្ធរបស់លោក នូហាច

- មិនអីទេ ក្តារនេះរលីងស្រិល អង្គុយត្រជាក់ស្រួលណាស់។

ខណៈនោះ នាងវិធាវីលើកហិបស្លាមកដាក់នៅមុខភ្លៀវ ទើបនាងលើកដៃសំពះ៖

- ជម្រាបសួរអី!

យាយចាន់ដែលភ្នែកសម្លឹងរាងកាយនាងយុវតីមិនដាច់ ក៏ឆ្លើយថា៖

- ថ្វាយព្រះ ក្មួយ! យីក្មួយឯងកើតអី ក៏ស្គមស្លឹកស្លាំងម៉្លេះ?
- ខ្ញុំឥតឈឺថ្កាត់អីទេ អី!

យាយចាន់ចាប់ម្លូមួយសន្លឹក មកបៀកផ្ចិតផ្ចង់ពមទៅក្នុងមាត់ ហើយទើបទំពាបណ្តើរ បែរនិយាយទៅកាន់ស្រ្តីម្ចាស់ផ្ទះបណ្តើរ៖

- យីឯង យើងចុងខែអស្សុជហើយ ក៏នៅមានភ្លៀងមេធំៗម៉្លេះ។
- ខ្ញុំចូលចិត្តតែភ្លៀងធំៗអីចឹង បើភ្លៀងរួច វាស្រស់ដីតែម្តង។ ឯភ្លៀងរលឹម ធ្វើឲ្យធុញអដ្យុកណាស់។
- ចាស់ អីចឹងមែន។

ថាហើយ យាយចាន់គាត់ទាញកន្តោរមកស្តោះទឹកមាត់ពណ៌ឈាម ឮសូរច្រចៗ រួចយកកន្សែងក្រហមមួយមកជូតមាត់ ទើបចាប់និយាយទៅទៀត៖

- ខ្ញុំមកជួបនួនឯងនេះ ព្រោះចង់និយាយការបន្តិច។

យាយនួនងាកមុខទៅចំកូនគាត់ ហើយថា៖

- អាវី ឯងបណ្តោយកំដៃដាំក្តាតតែម្នាក់ឯងមិនកើតទេ។ ត្រូវឯងទៅមើលផងទើបល្អ។

នាងវិធាវីទទួលសម្តីម្តាយ ហើយក៏ដើរចេញពីទីនោះមិននិយាយថាអ្វីឡើយ។ ចិត្តនាង នឹកបារម្ភមិនដឹងជាយាយចាន់នេះ មកចាក់រុកម្តាយខ្លួនដូចម្តេចទេ!

ត្រង់នេះ ស្រ្តីចាស់ទាំងពីរឈប់ស្ងៀមមួយស្របក់ធំ ហាក់ដូចជាចង់សម្លឹងមើល ក្នុងចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក។ យាយនួនគាត់ឆ្លៀតឱកាសនេះ ដើម្បីបៀកម្លូមួយម៉ាត់ លុះបានទំពាស្តោះក្នុងកន្តោរម្តងហើយ ទើបគាត់សួរទៅយាយចាន់៖

- មានការអ្វី ចាន់?
- អើរឿងកូនចៅឯងនោះ វាម្តេចទៅហើយ? ឯងចាំ ប៊ុន - ជឿន ចេញពីរៀនទើបគិតគូរផ្សំផ្គុំវា ឬយ៉ាងណា?

- ហ៊ី ចាន់អើយ ខ្ញុំលាក់បាំងអី។ ឥឡូវដូចចាន់ឯងដឹងស្រាប់ ឪពុក ប៊ុន - ធឿន ធ្លាក់ខ្លួនក្រហើយ។ មានសង្ឃឹមតែលើបៀវត្សរ៍ ប៊ុន - ធឿន តែម្យ៉ាង ដូចគេសង្ឃឹមផ្កាយលើកមេឃអីចឹង។ ខ្ញុំមានកូនតែមួយ មានរំពឹងតែលើវា លុះដរាបវាមកដល់ខ្លួន។ បើប្រសិនជាខ្ញុំឲ្យទៅថី ប៊ុន - ធឿន ទៅ ថី ប៊ុន - ធឿន បន្តិចគេផ្លាស់ទៅធ្វើការនៅខេត្តនេះ បន្តិចទៅខេត្តនោះ។ ឯប្រពន្ធគោងទៅតាមប្តី។ ចំណែកខ្ញុំនឹងនៅម្នាក់ឯង ឥតនរណាជាពុំនឹក នេះម្យ៉ាង។ ម្យ៉ាងទៀត ប៊ុន - ធឿន នេះធ្លាក់ក្រហើយ ម្ល៉េះសមនឹងជញ្ជក់យកធនធានដែលខ្ញុំនឹងឲ្យទៅកូននោះ ទៅសងបំណុលមិនខាន។ កូនខ្ញុំធ្វើម្តេចនឹងបានសេចក្តីសុខ។

ដោយសម្តីវែងយ៉ាងនេះ ទឹកមាត់ក្រហមប្រគាក ក៏ពុះពោរពេញមាត់ ធ្វើឲ្យសម្តីឮឡូលៗ។ ដូច្នោះ លុះយាយនួនគាត់ស្តោះមួយច្រច្ចូច ទើបយាយចាន់ គាត់ឆ្លើយ៖

- នួនឯង និយាយយ៉ាងនេះចំជាត្រូវហើយ។ ប្រើប្រសិនជាខ្ញុំដូចនួនឯងវិញ ខ្ញុំក៏ផ្តាច់ដែរ។ គិតមើលសព្វៗទៅ យើងមិនទាន់ស៊ីស្លាបញ្ជាប់ពាក្យ ឬទទួលវត្ថុអ្វីជាខាន់ស្លាក៏នៅដែរ។

លើកនេះ ត្រូវយាយចាន់គាត់ងាកទៅរកកន្ត្រោងវិញ។ លុះគាត់បានសម្រេចចិត្តហើយ ទើបអ្នកម្ចាស់ផ្ទះតបទៅវិញ៖

- ចាន់អើយ ខ្ញុំក៏គិតនឹងផ្តាច់ដែរ តែមកតុះតុញ មិនដឹងធ្វើដូចម្តេច នឹងធ្វើសំបុត្រទៅប្រាប់ចិត ប៊ុន - ថន ភ្លាមទៅ ដូចជាឯងចិត្តអាក្រក់ពេក។ ឮតែគេខាតស្រូវភ្លាម ក៏ថាផ្តាច់កូនផ្តាច់ចៅភ្លាម។

យាយចាន់ គាត់បើកភ្នែកធំៗ ហាក់ដូចជាសម្តីនេះ ធ្វើឲ្យគាត់ឆ្ងល់ពន់ពេក។ ដូច្នេះគាត់ក៏ឆ្លើយ៖

- ចាំបាច់ប្រាប់គេអ្វីៗ យើងនៅតែស្ងៀមធ្វើហីទៅ។ បើនរណាគេចូលមកដណ្តឹង យើងគិតមើលល្មមលើក ក៏លើកឲ្យគេទៅ។
- ឱ! នរណាអើយ គេនឹងហ៊ានចូលដណ្តឹងឯងនោះ បើគេដឹងថា ឯងនៅជាប់ពាក្យសម្តីចិត ប៊ុន - ថន ទៅហើយ។

យាយចាន់គាត់សើចក្អាកៗ ហើយថា៖

- នួនឯង និយាយយ៉ាងនេះចំពេញជាខុស។ មានគេគិតចូលមកហើយ តើឯងថាម៉េចទៅ?

យាយនួនអរព្រើត កកិលចូលជិត ហើយសួរទៅភ្ញៀវគាត់៖

ស្មាដែននិពន្ធរបស់លោក នូហាច

- អ្នកណាគេចង់ចូលមកនោះ?

យាយចាន់ខ្សឹបដាក់ត្រចៀកយាយនួន៖

- ចិត្ត ណែស៊ាន!
- ណែស៊ាន ថៅកែកាណូតដើរទន្លេនោះហាស់ ?
- អើ មានណែស៊ានណាពីរបី។ ឯងស្គាល់ថៅ ណែ សិត កូនគេនោះទេ។
- ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញវាតែពីតូចៗ។
- ឥឡូវវាប៉ិនរកស៊ីណាស់ ដូចឪពុកវាអីចឹង។ ខ្ញុំឮដំណឹងថា បើថៅណែសិតនេះវាមានប្រពន្ធទៅ គេនឹងចែកឲ្យកាណូតពីរ ឡានកាំម៉ុងមួយ និងដើមទុនមួយម៉ឺន។ នេះនៅមិនទាន់គិតមាសពេជ្រអ្វីទៀតផង។

យាយនួនគាត់ពព្រិចភ្នែកញ័រ ហើយបែរសួរថា៖

- ណែ សិត នោះវាកើតឆ្នាំអីហ្ន៎ ?

យាយចាន់ ដែលហាក់ដូចជាចាំតែពាក្យសួរនេះ នឹងអាលឆ្លើយនោះ ក៏ប្រាប់ទៅវិញភ្លាម៖

- ឆ្នាំជូត ថ្ងៃអាទិត្យ ខែស្រាពណ៍។

យាយនួនគាត់ក៏ទទួលទន្ទេញហាក់ពុំចង់ឲ្យភ្លេច ឬមួយដោយហេតុដែលគាត់ធ្លាប់ទន្ទេញធម៌ ក្នុងពេលឧបោសថនោះក៏មិនដឹង។

ឆ្នាំជូត... ថ្ងៃអាទិត្យ ខែស្រាពណ៍...

ឆ្នាំជូត... ថ្ងៃអាទិត្យ ខែស្រាពណ៍...

យាយចាន់គាត់សួរ៖

- បើប្រសិនណាគេចូលមកមែន តើឯងព្រមឬទេមើលទៅ?
- អើ ចាំមើលស្រួលបូលសិន ទុកដាក់កូនចៅនីមួយៗមិនងាយទេ។

សម្តីយាយនួនយ៉ាងនេះ ដូចជាគ្រាន់តែការពារឲ្យល្អមើលខាងក្រៅទេ។

នៅល្ងាចនោះឯង កាលបើយាយចាន់លាគាត់ចុះផុតទៅ យាយនួនក៏រូសរាន់រៀបខ្លួន ហើយកាន់ម្លូ បារី មួយសិងដាក់លើជើងពាន និងទៀន១គូ ដើរតម្រង់ទៅកាន់កុដិលោកគ្រូអាន វត្តពោធិ៍ក្នុង ដែលមានព្រះនាមល្បីខាងហោរាសាស្ត្រ និងមន្តអាគមស្ដោះព្រូស។

ដល់ហើយ យាយនួនគាត់ចូលទៅថ្វាយបង្គំព្រះភិក្ខុអង្គនោះ ដែលមានសង្ឃដឹកាសួរមក៖

ស្នាដៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

- យាយមានធុរៈអ្វី?
- ខ្ញុំព្រះករុណា យកម្ចីស្លា បារីនេះមក ប្រគេនលោកគ្រូម្ចាស់ ហើយសុំនិមន្តលោកគ្រូម្ចាស់មើលដូងដតាកូនខ្ញុំព្រះករុណា ព្រោះខ្ញុំព្រះករុណាចង់ឲ្យវាមានគូស្រករ។

លោកគ្រូអាន ក៏ទាញវត្ថុពន្ធបោះលាតមក ព្រះហស្តស្តាំលោកចាប់ជាយម្ខាង។ យាយនួនគាត់ក៏លើកពានបារី និងទៀនដាក់លើជាយម្ខាង ទើបលោកដៃប្រណម្យឡើងជាថ្មី។ រួចហើយ លោកគ្រូអាន ក៏ទាញក្តារឆ្នួនមួយធំ ដែលទុកនៅប្របសំណាំង រើយកដីសមួយដុំ ហើយមកគង់នៅចំពោះមុខយាយនួន ទើបមានសង្ឃដីកាសួរថា៖

- យាយ កូនយាយកើតឆ្នាំអ្វី?
- លោកម្ចាស់ វាឆ្នាំរោង ខែ ពិសាខ ថ្ងៃ អង្គារ។

លោកគ្រូអានកត់លើក្តារឆ្នួន រួចហើយទើបសួរទៀត៖

- តើខាងប្រុសនោះ គេឆ្នាំអ្វី?
- ឆ្នាំជូត ថ្ងៃ អាទិត្យ ខែស្រាពណ៍។

លោកគ្រូអាន ក៏វាយលេខអត្តៈមួយសន្ទុះ ទើបមានសង្ឃដីកា៖

- យីយាយ លេខប្រសើរណាស់តើ! តាំងតែពីអាត្មាចេះមើលហោរមក ពុំដែលឃើញលេខនរណាប្រកបគ្នាអីដល់ម៉្លេះទេ។
- បើដូច្នេះ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមផ្សងចាក់គម្ពីរមើលម្តងទៀត។

លោកគ្រូអានក៏ក្រោកឈរទាញគម្ពីរសាស្ត្រា ហើយស្រាយលាតក្របបញ្ចេញឲ្យឃើញស្លឹករឹត លាបទឹកមាសក្តឹរន្ទាលដែលមាន ខ្សែចំណងពណ៌បៃតង ក្រហមលឿងចាក់ ឆ្លាស់គ្នាយ៉ាងល្អចម្លែក។ លោកលើកគម្ពីរនោះដាក់លើតោកឈើមួយ លាបថ្នាំខ្មៅលំអដោយភ្លឺដាំខ្យង ហើយលោកលូកយកទៀនក្រមួនឃុំមួយ ដែលយាយនួនបានយកមកប្រគេន មកអុជបិតនឹងក្របតោក។ រួចស្រេច លោកក៏មានសង្ឃដីកា៖

- អញ្ជើញយាយចាក់ទៅ។

យាយនួន គាត់ក៏លើកហត្ថសំពះគ្រប់បីដង ហើយគាត់ស្ទូយតោកគម្ពីរនោះដាក់លើក្បាលដៃឆ្វេងគាត់ទប់តោកដៃស្តាំគាត់យកកន្លាស់ធ្ងប ចាក់ជ្រៀត ទៅក្នុងស្លឹករឹតរួចហើយទើបគាត់ ប្រគេនតោកគម្ពីរនោះទៅព្រះថេរៈ។ ភិក្ខុនេះ

ស្មោះនៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

ក៏ទាញសាស្ត្រាយកមកលាតមើល
ត្រង់កន្លែងដែលកន្លាស់ធ្លាប់សៀតចង្អុលរឿងត្រង់ព្រះមហោសថ ទៅជួបនឹងនាងអមរា
ហើយមានព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់នាងនេះពន់ប្រមាណ។

លុះអានបានសព្វគ្រប់ហើយ លោកមានសង្ឃឹកាពន្យល់៖

- តាមអាត្មាយល់ថា ជាគាប់ប្រសើរក្រៃលែង។

ឱព្រះភិក្ខុអើយ! ទំនាយក្បួនតម្រា និងពាក្យអធិប្បាយតាមគម្ពីររបស់លោក
ដែលជាអ្នកទ្រទ្រង់ព្រះពុទ្ធសាសនានៃព្រះបរមគ្រូនោះ បែរទៅជានាំជនពីរនាក់
ដែលមានសេចក្តីស្នេហាទៅមកយ៉ាងធំបំផុត ឲ្យខានបានជួបគ្នាទៅវិញ
ហាក់ដូចជាលោកជួយប្រានគូសង្សារនេះ ទម្លាក់ទៅរណ្តៅទុក្ខសង្រេង។

យាយនួន កាលបើបានឮសង្ឃឹកាលោកគ្រូនេះ អានដូច្នោះហើយ
គាត់មានចិត្តសោមនស្សឥតឧបមា។ គាត់យារជើងឈានមក
ដូចជាស្រាលអស់ទាំងខ្លួនប្រាណគាត់ ព្រោះគាត់ដឹងថា ថៅកែណែ ស៊ាន
នេះមានទ្រព្យធនស្តុកស្តម្ភណាស់។ ឯថៅកែណែ ស៊ិតចេះចង់មាន ចង់បាន
ហើយថែមទាំងចេះប្រណិប័តន៍ឪពុកម្តាយផង។ ឱ ហៅគាប់ប្រសើរ! សែនគាប់ប្រសើរ!
យាយនួនគាត់ខ្សឹបក្នុងចិត្ត ធៀបផ្ទឹមនាមយុវជនទាំងពីរ “ណែស៊ិត វិធាវី! វិធាវី ណែស៊ិត”
យីឈ្មោះទាំងពីរនេះសមគ្នាណាស់តើ! ម៉្លេះផងគេនឹងរហូតមាត់ថា យិះៗ! មិនខាន...
យាយមុខញញឹមបំប្រិម បិទមាត់ស្ទើរមិនជិត ដើរពង្រាយសេចក្តីសប្បាយទៅលើស្មៅ
តាមផ្លូវចេញពីវត្តដូចជា អ្នកព្រោះស្រូវរោយគ្រាប់ធញ្ញជាតិទៅក្នុងស្រែ។

ប្រហែលជាមួយអាទិត្យក្រោយមក យាយនួនគាត់ទប់នឹងសេចក្តីរំខាន
ដោយទន្ទឹងផ្លូវយាយចាន់ពុំបាន គាត់ក៏ឡើងជិះរ៉ឺម៉កឆ្ពោះទៅផ្ទះសម្លាញ់គាត់៖

- ចាន់អើយ លេខវាល្អណាស់ ខ្ញុំមិនថាអីទេ ឲ្យគេចូលមកចុះ។

បានមកវិញពី

រឿងផ្កាស្រពោនវត្តទី៦

ដោយសព្វវចនាធិប្បាយសេរីវិគីក៏ខា

បួន ដប់ថ្ងៃ ក្រោយពីពេលដែលយាយនួន គាត់ទៅជួបនឹងយាយចាន់មកនោះ
គេឃើញមានការរលំចម្លែកនៅផ្ទះមាតានាងវិធាវី។

ស្រ្តីនេះ

តាំងក្រោកពីព្រឹកឡើងក៏ដេញឲ្យយាយដៃបោសសំបុកពីងពាងដែលត្រដាងសន្លឹងជាសំណាញ់ ឬជាអន្ទាក់សម្រាប់ចាប់សត្វល្អិត តាមជញ្ជាំង និងតាមគ្រឿងដំបូលព្រមទាំងបង្គាប់ឲ្យដូតលាងក្តារកម្រាលឲ្យរលោងយង់។ ឯនាងវិធារីនាងត្រូវវេនដុសខាត់គ្រឿងប្រាក់ស្លាបារី ដូតប៉ាន់តែ និងពែង ហើយមើលថែថ្ងៃនកុំឲ្យរបស់ទាំងនោះខ្វះវត្ថុអ្វីឡើយ គឺរកកំបោរច្រក បំពេញអក រកស្លាដ្ឋាស្លាចំណិត ម្ហូបឯស្រស់ៗមកបម្រុងហិប ហើយដាំទឹកក្តៅបញ្ចាំលើជើងច្រានដើម្បីទុកឆុងតែឲ្យទាន់តម្រូវការ។

យុវតីនេះគិតឆ្ងល់មែកក្នុងចិត្តថា៖ ម៉ែអញ គាត់រៀបចំទទួលនរណាអេះ។ ចម្លែកណាស់!

យាយនួនគាត់វេសយកព្រំថ្មី

ដែលតែងប្រើក្នុងឱកាសជាឧទ្យារិកម្តងៗមកក្រាលលើក្តាររៀបប្រដាប់ទទួលភ្ញៀវតាមនិយមប្រពៃណី។

មិនយូរប៉ុន្មាន គេក៏ឮសូរថយន្តមួយបើកមកឈប់នៅចំមុខផ្ទះ។

យាយនួនក៏មានចិត្តរីករាយសែនសោមនស្ស។

បន្តិចក្រោយមក គេឃើញស្រ្តីពីរនាក់ មួយធាត់ស្អីចដូចត្បាល់ មួយស្គមកញ្ជឹងដូចត្រីឆ្អើរ មួយស្លៀកខៀនបៃតង មួយស្លៀកខៀនស៊ីធ្ម ដែលអដោយកងពេជ្រ ជើងដោយស្បែកបាទដាំឱនក្តីរន្ទាល។ ស្រ្តីទាំងពីរនេះ ច្រានយាយចាន់ឲ្យដើរយោងមុខ ហើយក៏នាំគ្នាត្រាច់ពីក្រោយ ម្នាក់មានដំណើរអីកអាកដូចទាតាប៉ា ម្នាក់រយើរយ៉ាវដូចកុកចាំមុខរង្វះ។ លុះដល់ជិតហើយ យាយចាន់ក៏ស្រែកសួរចៅវៅទៅ៖

- នួនអើយ! ទៅណាហើយ? នាងថូ និងនាងធីនគេមកលេង។

យាយនួន ដែលឃ្លាំចាំតែភ្ញៀវនោះ ក៏ធ្វើជាភ្ញាក់ស្ទុះមកក្រៅ ហើយចរចាយ៉ាងរាក់ទាក់៖

- អញ្ជើញចាន់ អញ្ជើញនាង។ មកអញ្ជើញលើព្រំនេះមក។

ថាហើយ គាត់បែរទៅហៅម៉ែដៃឲ្យយកទឹកក្តៅមកចាក់តែ។ ចំណែកស្រ្តីធាត់ និងស្គម កាលបើបានដាក់ខ្លួនអង្គុយលើកម្រាលពិចិត្រនោះ ក៏លើកដៃសំពះ៖

- ជម្រាបសួរចៃ!
- ថ្វាយព្រះនាង!

ស្មារតីនៃពន្ធរបស់លោក នូហាច

យាយនួនឆ្លើយដោយលើកដៃប្រណម្យសងវិញ។

យាយចាន់ដែលអង្គុយនៅដើមអាសន៍គេនោះ ចាប់និយាយ៖

- យីហ្ន៎ យប់មិញនេះ វាជាតិមធ្វើតែម្តងហើយ។ ដណ្តប់ភួយពីរបីជាន់ហើយ នៅតែមិនបាត់។

ស្រីឆាត់ដែលឈ្មោះថ្មនោះ ឆ្លើយឡើង៖

- រងានៅផ្ទះគ្រាន់បើទេ។ កាលពីល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍មុននោះ ខ្ញុំបានជិះកាណូតទៅទាញប្រាក់ពីចិនម្នាក់នៅឯបាក់ព្រា។ យប់នោះចំណង់ ហើយស្ទើរកកឈាមក្នុងខ្លួនតែម្តង។

យាយនួនគាត់សួរ៖

- ចុះណែនិត គេទៅណាទៅ បានជាគេបណ្តោយឲ្យនាងពិបាកយ៉ាងនេះ?
- ចាស់ចៃ គេរល់ទៅមើលកូនគូលីច្រូស្រូវឯដណ្តើរស្វា។

នាងថ្មដែលចង់ឆ្លៀតយកឱកាស ដើម្បីអួតពីកូនខ្លួន ក៏ប្រញាប់បន្ថែមសេចក្តី៖

- ឯកូនខ្ញុំ អាណែនិតនោះ វាទៅត្រួតគេបាញ់ថ្មឯភ្នំសំពៅ ដែលគេវាយបំបែក ដឹកយកទៅចាក់ធ្វើផ្លូវរទេះភ្លើងទៅមង្គលបុរី។

ថាហើយ អ្នកនិយាយនេះ ក៏ទាញកន្តោមកស្តោះទឹកមាត់ប្រោកៗ។

យាយនួនតបដោយតម្លាញ៖

- ថ្ម គេរល់គ្រប់គ្នាតែម្តង ប្រពន្ធដោយប្រពន្ធ ប្តីដោយប្តី កូនដោយកូន។ ឯខ្ញុំហើយ នៅតែផ្ទះ និងទៅសមាទានសីលប៉ុណ្ណោះ គ្មានបានរកអ្វីនឹងគេសោះ។
- ចៃគិតទៅបរលោកចំណាហ្ន៎ហើយ។ តាមអីខ្ញុំមានកូនច្រើន បើមិនខំ ទៅបានអីចែកឲ្យវា។ ដូចចៃនេះ ចំណាសប្បាយហើយ ធ្វើតែទាន ហើយមានកូនតែមួយ មិនមានព្រួយអីច្រើន។ យីកូនចៃធំប៉ុណ្ណាហើយ? ខ្ញុំមិនដែលឃើញសោះ។

យាយនួនគាត់ស្រែកហៅ៖

- អាវី អើយអាវី ទៅណាហើយ? មីងឯងគេចង់ស្គាល់ឯង?

នាងវិធាវី កាលដែលនាងឃើញភ្ញៀវចម្លែកឡើងផ្ទះ នាងក៏ចូលលាក់ខ្លួននៅក្នុងបន្ទប់។

លុះនាងឮមាត់ម្តាយស្រែកហៅដូច្នោះ នាងក៏ស្ទុះមកទាំងក្រៀមក្រំ ចេញមកក្រៅ។ នាងខំទប់ កុំឲ្យក្តីហ្មឯងសៅចោលស្រមោលទៅ លើកក្រែកនាងបាន។ ក្នុងគ្រានោះ

ស្មាដែននិពន្ធរបស់លោក នូហាច

នាងវិធាវីពាក់អាវទំនើបថ្មីពណ៌កុលាបខ្ចី លំអដោយជរស នៅសុវង័ក
និងស្លៀកសម្បុយត្រួយចេក។ នាងដើរចេញមក មានទឹកមុខញញឹមស្ងួត។

នាងថូ និងនាងធីនជាប្អូន

កាលបើឃើញរូបឆោមលោមពណ៌នាងវិធាវីស្រស់ប្រិមប្រិយដូច្នោះហើយ
ក៏ចាប់ចិត្តស្រឡាញ់មហិមា។ នាងថូលាន់មាត់ថា៖

- យីក្មួយអញនេះ ល្អណាស់តើ? ឯងអាយុប៉ុន្មានហើយ?

នាងក្រមុំក៏លើកហត្ថសំពះហើយតប៖

- ខ្ញុំអាយុ១៧ឆ្នាំហើយ។
- អើ ក្មួយនេះនឹងធំណាស់តើ!

នាងវិធាវី កើតសេចក្តីអៀន ក៏ងប់មុខចុះពុំចេញស្តី។

យាយនួន គាត់ក៏និយាយឡើង៖

- នាងអញ្ជើញនៅពិសាបាយនឹងខ្ញុំនេះហើយ។
- ចាស់ចៃ កុំព្រួយ ខ្ញុំមានការបន្ទាន់បន្តិច។

ស្ត្រីម្ចាស់ផ្ទះ ឈ្ងោងយល់ចិត្តនាងភ្ញៀវ ដែលប្រាថ្នានិយាយការកំបាំងពីមុខស្វាមីខ្លួននោះ
ក៏ចរចាទៅកាន់បុត្រីគាត់៖

- អាវី ឯងទៅមើលកំផែតើវាធ្វើអី? បណ្តោយវាម្នាក់ឯងមិនបានទេ...។

លុះនាងវិធាវីចេញដើរផុតទៅ ទើបនាងថូបែរមុខសម្លឹងទៅយាយចាន់។ ស្រីនោះ
ក៏និយាយខ្សឹប៖

- នួន នាងថូនេះគេរកខ្ញុំជូនមកជាចាស់ជាទុំ ដើម្បីមកសុំចងស្ពានមេត្រីនឹងឯង។
គេចង់ដណ្តឹងកូនឯង ឲ្យជាគូនឹងកូនច្បងគេ ឈ្មោះណែសិត តើឯងនឹងថាដូចម្តេច?

សម្តីនេះ ធ្វើឲ្យទឹកជំនោរនៃសេចក្តីត្រេកអរ ឡើងតឹងដល់បំពង់កយាយនួន។

គាត់ខំប្រឹងស្មារតីទប់កុំឲ្យភ្លាត់មាត់ថា៖ យកចុះ! យកចុះ!

ហើយទើបគាត់មានវាចាដោយសម្រួល៖

- នាងថូ នាងចង់បានជាសាច់សាលាហិតនឹងខ្ញុំនេះ ជាការគាប់ប្រសើរណាស់
តែកូនខ្ញុំខ្ចី គំនិតមិនសូវដឹងកិច្ចការរាក់ជ្រៅនៅឡើយទេ។

នាងថូឆ្លើយ៖

- មិនមែនទេចៃៗ ខ្ញុំស្គាល់មនុស្សណាស់។ កូនចៃនេះ
កិរិយាមារយាទក្រអូបប្រពៃណាស់។
- បើនាងថាដូច្នោះហើយ ខ្ញុំក៏មិនថាអីដែរ
តែត្រូវនាងរកគេមើលលេខជតាកូននាងនិងកូនខ្ញុំ តើសមនឹងគ្នាឬទេ។
បើលេខឆ្លើយថាឈ្មោះ ទើបខ្ញុំដាច់ជាលើជូននាងបាន។

យាយនួន ដោយភ័យក្រែងនាងថូគេទៅរកហោរណាផ្សេងគន់គូរ
ហើយនិងមានទំនាយពុំប្រកប នាំមកជាការជំទាស់ ដល់សេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់គាត់នោះ
គាត់ក៏រហ័សបន្តយកទៅរកលោកគ្រូអានជាប្រញាប់៖

- នាង រៀងខាងមើលថ្មីប្រពន្ធ ខ្ញុំថានៅដែនបាត់ដំបងនេះ
គ្មានអ្នកណាស្មុគស្មាញលោកគ្រូអានវត្តពោធិ៍ក្នុងទេ។ បើលោកថាឈ្មោះហើយ
មិនដែលប្រែទៅជាអ្វីៗបានទេ នៅសុខនឹងគ្នាដល់ស្លាប់រៀងខ្លួន។
- ចាស់ចៃ ចាំខ្ញុំទៅរកលោកគ្រូអានមើល។ តើនាងនោះឆ្មាំអី?
- នាងសួរចាន់ចុះ ចាន់គេដឹងស្រាប់ហើយ។

យាយចាន់ឆ្លើយ៖

- ខ្ញុំចាំហើយនាងថូ។ ម្តេច យើងល្មមលាគេទៅហើយឬដឹង?
- ចោះ។

ថាហើយ ស្រ្តីធាត់ និងស្កមក៏លើកដៃសំពះ លាយាយនួនប្រុងនឹងចុះទៅ។ នាងធីន
ដែលអំបាញ់មិញ មិនបាននិយាយថាអ្វីសោះ ក៏និយាយទៅកាន់នាងថូ៖

- កូននេះត្រូវហើយ សមនឹងអាសិត មុខជាវាពេញចិត្តវាហើយ។
បើបានគ្នាជាថ្មីប្រពន្ធទៅ អាសិតលែងដើរលេងយប់ពាសវាលពាសកាលទៀតហើយ
មើលទៅ។

នាងថូ ដែលនឹងភ័យក្រែងយាយនួនគាត់ឮសម្តីនេះ នាំឲ្យខូចការផ្សេងៗនោះ
ក៏និយាយបន្ទោសទាំងក្តាញ៖

- មេគន្ធិន កុំនិយាយយ៉ាងនេះ ហង់!

ស្មោះនៃនិពន្ធរបស់លោក នូហាច

តែខណៈនោះ យាយនួនដែលមានព្រលឹងអណ្តែតទៅលើអាកាស
មិនបានជាចាប់ចិត្តស្តាប់សម្តីលើកក្រោយនេះទេ។ បើប្រសិនជាគាត់កុំរល់តែអរហួសពេក
ប្រហែលជាត្រចៀកគាត់នៅចំហ្ន៎ ហើយប្រហែលជាគាត់មានសង្ស័យកើត
និងស៊ើបសួរដល់កិរិយាមារយាទ ចៅណែសិតផងពុំខាន ហើយប្រហែលជាគ្មានរឿងនេះ
និទានទៅទៀតឡើយ។

លុះឮសូរឡានបើកទៅផុតហើយ នាងវិធាវីក៏ចេញមកសួរម្តាយ៖

- ម៉ែ អ្នកណាហ្នឹងហ្ន៎? មើលតែស្រីអ្នកមានស្រុកព្រៃតែម្តងហើយ។
ចំណាស់ប៉ុណ្ណឹងហើយ នៅតែស្លៀកខៀនពណ៌ ពាក់មាសរាប់គីឡូ។
មនុស្សមានសម្បត្តិយ៉ាងនេះ ខ្ញុំមិនចង់ជួបមុខទេ។

យាយនួន ដែលស្មារតីនៅតែរល់តែត្រេកអរនោះ ក៏មិនបានឮពាក្យកូនចរចាទេ។
គាត់ស្តាប់បានតែចុងកន្ទុយសម្តី គាត់សម្លឹងមុខកូនគាត់ ហើយគាត់ធ្វើ ហ៊ីសៗ! ប៉ុណ្ណោះ
ក៏ដើរចេញទៅ។